

τὸ Μικιὰς παρατηρεῖ πρὸς τοῦτοις ὅτι καθὼς οὐδέποτε εὐρήσκει ἐν Τουρκικῇ λέξει συλλαβὴ ἔχουσα φωνῆν ο ἀλλαχού ἢ ἐν τῇ πρώτῃ θέσει (ὅπερ καταδεικνύει ὅτι ὅσαι λέξεις ἔχουσι κατάληξιν εἰς ορ δὲν εἶναι Τουρκικαί, καὶ τούτων παραδείγματα εὐρήσει ὁ ἀναγνώστης ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις) οὕτω ἄλλοι συλλαβαὶ ἐλλείπουσι: τέλειον: τοιαῦται εἰσὶν αὶ *khé ro, reu, ré, zo, zeu, zé, gho, gheu, ghé, feu, fé, gno, gneu, gné, lo, leu, lé, meu, mo, neu, vo, veu, hou, hu, ho, heu* (δι' ἐλαφροῦ *h*). κτλ:

Ἐπιπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ φωνητικὸς νόμος, ἡ μᾶλλον ἡ ἀρμονικὴ αὕτη τάσις παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων Τουρκικῶν ἰδιωμάτων. Ὅπως δὴ ὡς ἴδωμεν δὲ ἰδέαν τῶν μετατροπῶν ἄς ὑφίσταται, παραθέτομεν ὅσα λέγει ὁ γνωστὸς Ἀσιολόγος Böhlingk περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἐν τῇ γλώστῃ τῶν Γακουῦ:¹

Τὰ φωνήεντα εἰσὶν ὁκτώ ὡς ἐξῆς:

	Βαρέα.		ἑλαφρά.	
Πλατιά	<i>a</i>	<i>o</i>	<i>y</i>	<i>ou</i>
Λεπτὰ	<i>e</i>	<i>eu</i>	<i>i</i>	<i>u</i>

Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔαν ἔχη πλατὺ φωνῆν καὶ τὰ ἐπόμενα ἔσονται πλατεῖα, ἔαν δὲ ἔχη λεπτόν καὶ τὰ ἐπόμενα ἔσονται λεπτά. Ἀλλὰ καθὼς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ εἶδομεν ὅτι τὸ *o* φωνῆν δὲν δύναται ν' ἀκολουθῇ ἄλλο, οὕτω αὖ τοιοῦτου εἶδους ἀπαγορεύσεις πολυαριθμότεραι εἰς τὴν Γακουτικὴν ἔχουσι τὴν ἀκόλουθον συνέπειαν.

Τὸ	<i>a</i>	ἀκολουθεῖ	μόνον	<i>a</i>	<i>η</i>	<i>y</i>
»	<i>o</i>	»	»	<i>o</i>	»	<i>ou</i>
»	<i>y</i>	»	»	<i>y</i>	»	<i>a</i>
»	<i>ou</i>	»	»	<i>ou</i>	»	<i>a</i>
»	<i>e</i>	»	»	<i>e</i>	»	<i>i</i>
»	<i>eu</i>	»	»	<i>eu</i>	»	<i>u</i>
»	<i>i</i>	»	»	<i>i</i>	»	<i>e</i>
»	<i>u</i>	»	»	<i>u</i>	»	<i>e</i>

Πρατηρῶν τις τοὺς δύο τούτους πένκκας εὐκόλως φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι Γακουτικὴ λέξις καὶ ἀκόμη ἂν σύγκριται ἐξ ὁκτὼ συλλαβῶν δὲν δύναται νὰ ἔχη περισσότερα τῶν δύο φωνηέντων ἄτινα περιστροφικῶς ἐφελεύουσι τὸ ἐν τῷ ἑτέρω, καὶ ὅτι τὰ γραμματικὰ μέρη δέον νὰ ἔχουσι τέσσαρας φωνὰς τοῦλάχιστον. Οὕτω τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. εἶναι τὸ *l—r* ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἀναγινώσκειται δὲ ὅχι μόνον *ler* καὶ *lar*, ἀλλὰ καὶ *lor* καὶ *leuz* εἰς *akha+lar* = οἱ πατέρες (*kh=gha, aghalar*) *esse+ler* = αἱ ἄρκατοι, *okho+lor* = τὰ παιδιά, *deureu+leur* = τὰ φίλωτρα. Ὡς δὲ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ δὲν ἐπιτρέπεται πᾶς συνδυασμὸς παντὸς συμφώνου μετὰ πνυ-

¹ Οἱ Γακουῦ ἀποτελοῦσι Τουρκικὴν φυλὴν τῆς Σιθρίας ἐκ 200—400 χιλ. λαλούντων γλώσσαν ἄγγραφον λαβοῦσαν οὐκ ὀλίγην ὑποληψίν ἀφ' ὅτου ἐμελετήθη παρὰ τοῦ Böhlingk ὅστις καὶ συνέταξε καλὴν περὶ αὐτῆς γραμματικὴν. Ἐν τῇ λέξει Γακουῦ τὸ *ou* θεωρεῖται ὡς κατάληξις Μογγολικῆ τοῦ πληθυντικοῦ, τὸ *kh=gha*, καὶ ἐπομένως πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι Γακουῦ εἰσὶν οἱ Σάκαι τῶν ἄρχαίων.

τὸς φωνηέντος, οὕτω καὶ ἐν τῇ Γακουῦ δὲν δύναται λέξις νὰ ἀρχῆται ἀπὸ τῶν συλλαβῶν *ka, ko, khy, khou* τελικὸν *k* δὲν δύναται νὰ ἔχη πρὸ αὐτοῦ εἰμὴ λεπτόν φωνῆν, καὶ ἐπομένως οὐδεμία λέξις δύναται νὰ λήγῃ εἰς *ak*, ὡς εἰς τὸ Τουρκικὸν οὐδεμία λέξις δύναται νὰ λήγῃ εἰς *ok* καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὰ ὀλίγα τεῦτα θέλουσιν ἀρκέσει πρὸς διαφώτισιν τοῦ περὶ ἀρμονίας φωνηέντων κανόνος, οὗτινος ὡς ἔφημεν αἱ διόφοροι μετατροπῆς χαρακτηρίζουσιν ἐκάστην οἰκογένειαν καὶ ὑποδιαίρεισιν τῶν Τουρκικῶν καὶ Οὐραλο-αλταϊκῶν γλωσσῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)
ΑΔ. ΚΑΡΑΓΕΩΔΩΡΗ.

ΠΕΡΙ ΖΩΟΤΟΜΩΝ.

Kyrie Lieventà τοῦ «Κόσμου»

Vulgariser sans abaisser.
(FONSSAGRIVES)

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο οὐ μόνον ὑπὸ ἱατρικὴν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν καθόλου ἔποψιν οὐ μικρὰν κέκτηται σπουδαιότητα, ἀπασχολοῦν ἄλλως τε ἐπ' ἐσχάτων μάλιστα μεγάλως τὴν τε δημοσιογραφίαν τῆς Ἑσπερίας ὡς καὶ τὰς πολλὰς ἀνά ταύτην συστάσας προστατευτικὰς τῶν ζώων ἐταιρίας, μικρὰς περὶ τούτου λόγος ἐνόμισα ὅτι παρὰ μὲν τῆς συντάξεως τοῦ ἀξιολόγου ὡμῶν περιοδικοῦ δὲν ἤθελε κριθῆ ἀνάξιος τῆς στήλης τούτου, παρὰ δὲ τῶν ἀναγνώστων αὐτοῦ καὶ παρ' αὐτῶν ἔτι τῶν τὰ μάλ' αὐαίσθητων ἀναγνώστριων οὐχὶ ἄμοιρος ἐνδιαφέροντος· διότι ἐνδεχόμενον μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀτέλειαν νὰ δυνηθῇ οὗτος νὰ δικύση ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ ἰδέας ἐσφαλμένης, ὑπὸ προλήψεων δροφυρομένης, τὸ κράτος αὐτῆς ὁσημέραι ἐπεκτεινούσης καὶ ἐπὶ τέλους δυναμένης νὰ πρᾶκωλύσῃ τὴν ἐπίλυσιν πολλῶν προβλημάτων αὐτῆν ταύτην τὴν ὑπέρξιν τοῦ ἀνθρώπου ἀφορώντων, χωρὶς νὰ πύσω ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ τοῦ κερδῶου Ἑρμοῦ ὄπαδοί, οἱ παρὰ τοῦ λογίου κατὰλληλον ὑπνωτικὸν ἀπεκδεχόμενοι, πιθανὸν νὰ φρικώσωσιν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ πράγματος, διαποροῦντες πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δικαιογοληθῇ τοιαύτη στυγερὰ πράξις ἐρυθροδέρμων μετέχουσα βρβαρότητος.

Λέγοντες δὲ ζωοτομὰς ἐννοοῦμεν κατὰ Littré, α'. τὰ ἐπὶ ζώωντων ζώων τελοῦμενα πειράματα ἐπὶ σκοπῶν νὰ ὀρισθῶσιν οἱ ἴστοί, τὰ ὕγρα καὶ ἡ χρῆσις τῶν ὀργάνων, καὶ β'. τὰς ἐγχειρίσεις τὰς γινόμενας ἐν τῆς σχολαῖς ἐπὶ ζώωντων σπονδυλωτῶν ὅπως κριθῆ ἢ ἀξιὰ νέας ἐγχειρίσεως δυναμένης νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ὅπως ἐθισθῶσιν οἱ σπουδασταὶ τῆς ἱατρικῆς ἢ τῆς κτηνιατρικῆς νὰ διατηρῶσι τὸ ἀναγκαῖον ψύχραιμον ἐν καιρῷ πάσης ἐγχειρίσεως ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ αἵματος.

Ἐκ τοῦ οἰονεὶ μακροῦ τούτου περιγραφικοῦ ὀρισμοῦ καταφαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ μεγάλη τοῦ πράγματος σπουδαιότης. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ὄντα ἀνθρώπινα, τούτων δὲ πρὸ πάντων τὰ εἰς τὴν τάξιν τοῦ ὄρκιου καλουμένου φύλου ἀνήκοντα, ἅπερ ἐνῶ

καθαρῶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἀναπεπαυμένη τῇ συνειδήσει καταβροχθίζουσιν ὡς πεπολιτισμένα σαρκόβόρα, κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς ἐθμοτυπίας ὅμως ὑπαγορευομένους κανόνας, τὰς αἱμασοῦσας ἔτι σάρκας τοῦ μετὰ πολυώρους πολλὰς ἀγῶνας καταβληθέντος βοῦς, ἐνῶ μεθ' ἀβρότητος καὶ χάριτος διαμελίζουσιν ὑπὸ τὸν ἦχον γελῶτων καὶ χαριτολογιῶν τὸ σύνολον καλλικελάδου πτηνοῦ, οὔ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἰδιοτροπείᾳ καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐν τῷ ἄρει πτῆσιν διαμφισβητεῖ, ἐνῶ ἐν διαχύσει μετὰ συνδιαιτημῶν διαμοιράζονται τὰ μέλη δυστυχῶς λαγωῦ ἐγκαταλιπόντος εἰς ὅλους τοὺς δαίμονας πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ ἰσχνοῦ αὐτοῦ σαρκίου τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀποτροπαίῳ ἀκουσμάτι τῶν ὕλακῶν τῶν κυνῶν καὶ τῶν πυροβολισμῶν τῶν εὐθυμούντων κυνηγῶν καὶ μετὰ μακρὸν καὶ ἀπλησιζόμενον δρόμον, ἐνῶ, λέγω, πάντα ταῦτα καθὸ συνήθη καὶ εὐφρόσυνα ὑπολαμβάνουσιν, αἰσθάνονται μὲν ταῦτα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κῦτων ἀνορθούμενας ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὑπάρχουσι που αἰμοχαρῆ τινα θηρία, ἱατροὶ ἀποκαλούμενα, ἅπερ, ὅπως κατανοήσωσι τὰ αἴτια τῶν παθήσεων τῶν φιλοζῶων σαρκοφάγων καὶ δυνηθῶσιν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπέλθωσι αὐτοῖς ἄρωγοί, ἀναγκάζονται μετὰ θλίψεως οὐ μικρᾶς, ἐν ἀποτυχίᾳ τοῦ ποθομένου εἰς μελαγχολίαν πολλὰς ἀποληγούσης, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ λυπομανίαν, νὰ καταφῶσιν εἰς πειράματα ἐπὶ ζώωντων ζώων, μεθ' ὅλων τῶν ὑπὸ τοῦ οἴκτου ἐπιβαλλομένων προφυλάξεων¹. Τινὲς δὲ τῶν χαριτοβρύτων δεσποινῶν περιστάσεως τυχούσης καὶ εἰς ὕλικωτέραν πῶς ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν προβαίνουσιν, ὡς ἐσχάτως συνέβη ἐν Παρισίοις· ἐν τινι δηλονότι ἀνατομικῶ ἀμφιθεάτρῳ τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὁ ἐξοχος φυσιολόγος Brown Séquard διενεργῶν πείραμα ἐπὶ ζώωντος πιθήκου ἐπλήγη διὰ τοῦ ἀνθηλίου παρ' εὐερεθίστου δεσποίνης ἐν τῇ ἀκρόασει τυχούσης. Καὶ ἐγένοντο μὲν διαμαρτυραὶ ἐντονώταται ἐκ μέρους πάντων τῶν παρισταμένων ὑπὲρ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ἐνὶ δὲ στόματι καὶ διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων ἐξεφρόσθη ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ Βιολογικὴ ἐταιρία ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ σεμβεβηκὸς τοῦτο αὐτὸς οὗτος ὁ δεινὸς φυσιολόγος ἐξέθηκεν, οὐδ' ἔλλειψε νὰ προσθήσῃ ὁ σοφὸς αὐτοῦ συνάδελφος κ. Bouley ὅτι «τὰ νῦν ἀντίπαλοι τῆς ζωοτομῆς τυγχάνουσι μόνον αἱ εὐαίσθητοι γυναῖκες καὶ οἱ ἀμαθεῖς δημοσιογρά-

φοι· πάντες δὲ οἱ εἰδότες καὶ οἱ κηδομένοι ἀληθῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος θέλουσι διαμαρτυρηθῆ μεθ' ἡμῶν κατὰ τῶν ἀνοήτων τούτων ἀντιπάλων» οὐχ ἦττον αἱ περὶ τούτου ἐν τῷ τύπῳ γινῶμαι διατελοῦσι δεικασμένοι οὕτως ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς σατυρικὸς γελοιογράφος πίθηκον σφόντα ἐκ τοῦ ποδὸς ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἀμφιθεάτρου σφόνδον καθηγητὴν ἐπὶ σκοπῶν ν' ἀνατᾶμῃ αὐτόν, καθόσον εἶδε πολλὰς τῶν τούτων τοῦτο ποιοῦντα καὶ ἐνεκα τῆς τῶ ζῶον τοῦτο χαρακτηρίζουσης μιμήσεως ἤχηθῃ εἰς τὴν οὐχὶ βεβαίως περιποιητικὴν διὰ τὸν ἀνατόμον πράξιν ταύτην, ἀφ' ἑτέρου ἕτερος μᾶλλον ἀμερόληπτος ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀναγραφήν τοῦ ἐξῆς ἀνεκδότου:

Ἐν ἔτει 1841 ἀνὴρ τις μελανὰ ἐνδεδυμένος καὶ πλατύγυρον φορῶν πῖλον, ἐκ τοῦ συνόλου δὲ αὐτοῦ παρουσιάζων τὴν εἰκόνα ἀληθοῦς κρουακέρου. εἰσῆρχετο ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ ἐνθα τὰ πειράματα αὐτοῦ ἐξετέλει ὁ περίφημος Magendis· πρὸς ταῦτον δὲ διὰ τοῦ τοῖς κρουακέρου πρὸς δικάζοντος ἰδιώματος τοὺς ἐξῆς ἀπηύθυνεν ὁ αὐστηρὸς ἄγγλος λόγους: «Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ σοῦ καὶ παρατηρῶ ὅτι δὲν με ἠπάτησαν, διότι μοι εἶπον ὅτι ἐξετέλει πειράματα ἐπὶ ζώωντων ζώων. Σὲ ἐρωτῶ λοιπὸν ἐν τίνι δικαίωματι πράττεις τοῦτο καὶ σοὶ λέγω ὅτι ὄφειλεις νὰ πύσης τὸ τοιοῦτου εἶδους πειράματα διότι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φονεύῃς τὰ ζῶα οὔτε νὰ βασανίζῃς ταῦτα καὶ διότι ἐπὶ τέλους δίδεις τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ ἐθίζεις τοὺς ὁμοίους σου εἰς τὴν σκληρότητα.» Πρὸς ταῦτα δὲ ἀπήντησεν ὁ Magendis: «Πρέπει νὰ τεθῆτε εἰς ἑτέραν ἔποψιν ὅπως κρίνητε τὰ πειράματα ἐπὶ ζώωντων ζώων. Εἶνε βέβαιον ὅτι ἂν ταῦτα δὲν εἶχον ὡς σκοπὸν καὶ ἀποτέλεσμα τὴν τῆς ἀνθρωπότητος ὠφέλειαν, ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσι σκληρότης· ἀλλ' ὁ φυσιολόγος ὅστις ὀρμάται ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ κατορθώσῃ ἀνακάλυψιν ὠφέλιμον τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ, δὲν τυγχάνει ποσῶς ἄξιος τῆς μομφῆς ταύτης. Ὁ συμπατριώτης ὡμῶν Harvey δὲν ἤθελεν ἀνακαλύψει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἔαν δὲν ἐτέλει πειράματα ἐπὶ τῶν ἐλάφων τοῦ παραδείσου Κρόλου τοῦ Α'. Ποῖος λοιπὸν θὰ τολμήσῃ ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀπέδωκε τὰς μεγαλειτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;» Ἀλλὰ μετὰ τὰς διαμειφθείσας ἀγορεύσεις οὐδέτερος τῶν συνδιαλεγόμενων ἐπέισθη, διότι ὁ μὲν καθηγητὴς περιωρίζετο ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐπιστήμης, ὁ δὲ εὐσεβὴς ἀνὴρ ἐν τῷ τοῦ δικαίου· ἀλλὰ, ὡς γάλλος τις δημοσιογράφος παρατηρεῖ, τὸ ζήτημα τοῦ δικαίου ἐπὶ τῶν ζωοτομῶν ὑποκινούμενον εἶνε δυσεπίλυτον. Ἐὰν ἀφ' ἐνὸς βλέπωμεν ὅτι ἡ ζωὴ, μυστηριώδης ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς, εἶνε ἐκτὸς καὶ ὑπερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ὅπερ δὲν δύναται οὔτε νὰ συλλάβῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναπαραγάγῃ ταύτην κατ' ἀρέσκειαν, παρατηροῦμεν ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἐν ἀπάσῃ τῇ φύσει ἡ ζωὴ διατηρεῖται μόνον διὰ τοῦ φόνου καὶ ὅτι τὰ εἶδη ἀλληλοτρῶγονται· τοῦτο ἐγκτεῖται ἐν τῷ θεῷ σχεδιογράμματι καὶ πολὺ πρὶν ἢ ὁ Darwin διατυπώσῃ τὸν νόμον τῆς ζωικῆς ἀμίλλης ἦτο γνωστὸν ὅτι οἱ ἀσθενεῖς φονεύονται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν. Οὕτω τὸ παγκόσμιον παράδειγμα προκλαίει ὅ-

¹ Σημ. Σ. τοῦ Κόσμου.—Ἐγνωρίσαμεν ποτε καὶ ἡμεῖς ἐφησυχάζουσιν ἐν τινι ἱστορικῇ Νήσῳ εὐγενῆ καὶ ἀξιοεθαστοὺ ἄλλοδαπῶν δεσποινῶν, συγγραφεῖα πολυτομῶν συγγραμμάτων Γερμανιστί, Ἀγγλιστί καὶ Γαλλιστί ἐκ δεδομένων, ἧτις διατελεῖ ὅσα μία τῶν πρωτίστων σημαιοφόρων τοῦ κατὰ τῶν ζωοτομῶν πολέμου. ἀγωνισθεῖσα ἐν Εὐρώπῃ καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ διὰ τοῦ πολυγράφου καλίμου αὐτῆς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑπὲρ τῆς διασωσεως τῶν ζώων ἀγῶνος. Ἀλλ' ἡ εὐγενὴς ἐκείνη δεσποινῆ τὴν συνεπῆς πρὸς τὰς ἑαυτῆς ἀρχὰς διότι ἐπὶ τέλους ἐπαύσατο καθ' ὀλοκλήριαν χρωμένη οὐδὲποτε ζωῆ κτῆ τροφῆ, ἐπιδοθεῖσα καθ' ὀλοκλήριαν εἰς τὴν ἐκ τοῦ φυτικού βασιλείου δάιταν. Ἐνθυμώμεθα δ' ὅτι εὐρομέν ποτε αὐτὴν λίαν τεταραγμένην διότι, ὡς ἀφηγεῖτο, συνέβη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἧτοι εὐρεθῆ τὸ νεκρὸν σῶμα μὲν φονευθέντος ὑπὸ γαλῆς.

μᾶς νὰ διαθέσωμεν κατ' ἀρέσκειαν τὰ κατώτερα εἶδη. Πράττομεν δὲ τοῦτο πάντοτε, θαυμάσιον καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως. Πράττομεν τοῦτο χωρὶς νὰ ἐρωτῶμεν ἐὰν εἶναι δίκαιον ἢ ὄχι. Καὶ ἐν τούτοις ἐνταῦθα ἐγκρατεῖται τὸ πρὸς ἐπίλυσιν ζήτημα. Ἡ φύσις, ἥτις δὲν εἶναι οὔτε δίκαια, οὔτε ἀδίκος, δύναται ν' ἀλλοιωτῶνται ἀδιαφόρως· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐγεννήθη ἡ δικαιοσύνη· ὁ ἀνθρώπος δὲ οὗτος δὲν δύναται νὰ διασπείρῃ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν θάνατον μετὰ τῆς στυγνῆς ἀθωότητος τῶν σαρκωδῶρων ζώων. Ἀκριβῶς δὲ διότι εἶναι λογικὸς καὶ ἠθικὸς ἔχει οὗτος νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τὰ ζῶα· ἐὰν παραλείψῃ τὰ καθήκοντα ταῦτα εἶναι ἀδίκος καὶ ἔνοχος. Ἄλλ' ἐπεὶ εἶναι ἐκ τούτου οὐδὲν πρέπει νὰ φρονεῖται οὐδὲν ζῶον; Ὁχι βεβαίως· σκληρὰ ἀνάγκαι ἐπιβαλλόμεναι εἰς τὸν ἀνθρώπον ὑπὸ τοῦ μοιραίου τῆς καταστάσεως αὐτοῦ ἐπικρατοῦσι πάντων καὶ μέχρι τῆς ιδέας τῆς δικαιοσύνης, ἥτις εἶναι ἰδέα νέα ἐν τῷ κόσμῳ, διότι εἶναι ἰδέα ἀνθρωπίνη.

«Ὅθεν ἐπειδὴ ἡ ἀνάγκη ἐπιβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ τὴν σκληρὰν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ θυσιάζῃ τὰ ζῶα πρὸς συντήρησιν καὶ διατήρησιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἡ ζωοτομὴ εἶναι θεμιτὴ ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ συντελῇ αὕτη ἀποτελεσματικῶς καὶ ἀμέσως πρὸς πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες σκοπούμενον ἔχουσιν ν' ἀνακουφίσωσι τὰ δεινὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ παρατείνωσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ.»

Κατὰ τὰς σκέψεις λοιπὸν ταύτας δικαιοῦται ὁ ἀνατόμος νὰ ἐκτελῇ τὰ πειράματα αὐτοῦ ἐπὶ ζώωντων ζώων ἐνόσω περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τοῦ Littre: «Αἱ ζωοτομαὶ δέον πάντοτε νὰ ἔχωσιν ὡς σκοπὸν ὠρισμένην πρόοδον τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς τέχνης». Αἱ δὲ φιλόζῳοι τῶν εὐαισθητῶν ἰδίᾳ κυρίων καρδίαι, αἱ θέλουσαι τὰ εὐγενῆ αὐτῶν νὰ ἐξασηώσωσιν αἰσθήματα, χωρὶς νὰ ταραχῶσι ποσῶς τὰ κύκλα τῶν τῆς ἐπιστήμης ἐργατῶν, ἔχουσι δυστυχῶς εὐρὺ ἐνώπιον αὐτῶν στάδιον ἐνεργείας. Ἴδου ὁ ὀρνιθοπώλης, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν τράχηλον τοῦ ταλαιπώρου ζώου ἀποταμῶν καὶ χάριν εὐκολίας μετὰ στωϊκωτάτης ἀπαθείας ἀπογυμνῶν τ' ἀσπαίροντα τοῦ πτηνοῦ μέλη ἐκ τῶν περιβαλλόντων ταῦτα πτερύγων, ἐνῶ εἶναι βεβαίωτον ὅτι ἐπειδὴ τὸ ζῶον δὲν ἀπέθανε καθολικῶς ἐκείνης πτέρυγος ἀπόσπασις ἐπαυξάνει τὰς βασάνους τοῦ ὀδυνηροῦ θανάτου.

Ἴδου ὁ κρεπωλὴς ὅστις ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, ὑπὸ τὰ ὄμματα πολλῶν καὶ διαφόρων θεατῶν καὶ ὑπὸ βροχὴν βωμολογιῶν, κατὰπτυστον προκαλούντων παρὰ τοῖς παρεστῶσι γέλωτα, πρὸς ἐπίδειξιν καὶ μόνον ἐπιτηδύεται, καθ' ὅσον πλέον κέκτηται σκληρότητος, ν' ἀποχωρήσῃ δι' ὅσων οἶόν τε περισσοτέρων τεχνικῶν τῆς μαχαίρας περιστροφῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ ταλαιπώρου προβάτου, ὅπερ μὴ δυνάμενον νὰ ἐξαγάγῃ φωνὴν ὡς ἰσχυρῶς πιεζομένων τῶν σιαγόνων, αἶρει ἐκτετυκῶς τοὺς ἀποσβενημένους ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πρὸς τὸν δῆμιον οἰονεῖ τὴν ταχέαν τοῦ μαρτυρίου ἀποπράττωσιν ἐπικαλούμενον. Ἴδου ὁ μικρὸς κακοῦργος, ὁ τῆς κακῆς αὐτοῦ φύσεως δείγματα νηπιόθεν παρέ-

χων, ὅστις τὸν ἐν τῇ παγίδι συλληθέντα μὴν ἐπαλείφει διὰ πετρελαίου καὶ μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν τούτου διὰ χειροκροτημάτων πολλὰς τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ ἐκφράζει ἐπὶ τῷ auto-da-fé· ἠξιώθη δὲ τὸ δύσμοιρον ζῶον τοιοῦτου μαρτυρικοῦ θανάτου μόνον διότι ἐξήτησε τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ νὰ συντηρήσῃ καθ' ἐν τῷ πόνῳ πρᾶττει τοῦτο καὶ ὁ δῆμιος αὐτοῦ. Ἴδου ὁ ἀγωγεὺς ὅστις τὸ ὑπὸ δυσανάλογον βῆρος καμπετόμενον ὑποζύγιον αὐτοῦ ὄχι μόνον δὲν ἀνακουφίζει, ἀλλὰ καὶ μανιώδης ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ τούτου καθιστάμενος, λυσσῶδῶς ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ τὴν παράλογον αὐτοῦ ὀργήν, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, διὰ σειράς βλασφημιῶν καὶ λακτισμάτων αἰσθητοποιῶν καὶ ἀφίνων τὸν παρομοίως ἀπανθρώπου σκηνῆς παρατηρητὴν ν' ἀμφιβάλῃ ἂν ἐκ τῶν δύο ὑπ' ὄψει ζῶων δικαιοῦται τὸ δίπουν ἀνωτέρων νὰ διεκδικῇ βαθμίδα ἐν τῇ ζωολογικῇ κλίμακῃ.

Πάντα ταῦτα ἐπ' ἀπειρον δυστυχῶς δυνάμενα νὰ πολλαπλασιασθῶσι καὶ συχνότατα λαμβάνοντα χώραν ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων δὲν τυγχάνουσιν ἀπερριζωθῆναι ἀγαθοεργίας χέρσοι ἀγροὶ ἀναμένοντες νὰ καλλιεργηθῶσιν ὑπὸ τοῦ λεπτεπιλίπτου φιλοζώου αἰσθηματός; Τούτων δ' ὑπαρχόντων δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀδίκον εἰ μὴ παράλογον τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος νὰ δέχεται ὁ τῆς ἐπιστήμης μόνον ἐργάτης, ὁ τὰς τε διανοητικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ κοινῆς καταναλίσκων καλοῦ;

Λέγεται ὅτι ὁ σοφὸς Σόλων κατηγορεῖ σφόδρα τῶν συγχρόνων αὐτῷ ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἠθικῆς ἀρχῆς ὅτι οὗτοι διδάσκονται καὶ διδάσκουσι τὴν ὑποκρισίαν. Ἄλλ' ἐὰν ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη ἀρχὴ καθίστατο πρᾶγμα περιστέλλουσα τὰς ἐξέχρεις τοῦ πνεύματος ἠθέλομεν ἔχει Ἀριστοφάνεις, Σοφοκλεῖς, Μολιέρους, Σαικισπῆρους καὶ ἄπαντα ἐκεῖνον τὸν ἐξάσιον ὠκεανὸν τοῦ πνεύματος ἐν ᾧ οἱ δυνάμενοι νὰ διαπλέωσι βυκαλιζόμενοι ὑπὸ τῆς θείας τοῦ ἰδανικοῦ ἀρμονίας, τὴν ἀληθῆ καὶ μόνην τοῦ κόσμου τούτου αἰσθάνονται εὐτυχίαν; Ἐὰν δὲ ἤδη δι' ἀλμύτων ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἰδεώδους εἰς τὰς ὑλικωτέρας κατέλθωμεν σφαίρας καὶ παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐφηρμοζέτο ἡ κουακερικὴ ἀρχή, ἡ σισύφειον ποινήν ἐπιφυλάττουσα τῷ ἐπὶ μύρμηκος πατοῦντι, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο πρὸς κοινωφελῆ γίνεται σκοπὸν, ἠθέλομεν ἀπολαύσει τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ἀνακαλύψεων δι' ὧν ἐδοξάσθη ὁ αἰὼν ὃν διατρέχομεν καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἡ πάσχουσα ἰδίᾳ ἀνθρωπότης αἰδίδει εὐγνωμοσύνην τοῖς ὑπερμάχοις τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας; Πρέπει λοιπὸν ν' ἀμαυρωθῇ ἡ αἴγλη τῆς μνήμης τοῦ ἀθανάτου Μολιέρου διότι τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πνοὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀφίνων κατεκεράυνωσε δι' αἰχμηροτάτων σατυρικῶν βελῶν τὰς καταχρηστικὰς τῆς κοινωνίας αὐτοῦ προνομίας παρασκευάσας ἐν μέρει τὸ ἔδαφος ἐξ οὗ ἀνέθορον ἢ τὸν κόσμον σύμπαντα εὐεργετήσασα γαλλικὴ ἐπανστάσις; Καὶ πρέπει εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον νὰ καταδικασθῶσιν οἱ πρὸ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος διὰ πειραμάτων ἐπὶ ζώων καὶ ἐνδελγῶν ἐρευνῶν ἀνακαλύψαντες τ' ἀναισθητικὰ λεγόμενα μέσα, ἐφ' οἷς

γαυριᾶ ἢ νεωτέρῃ χειρουργικῇ ἐπιστήμῃ ὡς δυναμένη ἤδη νὰ σώζῃ χιλιάδας κατ' ἔτος ἀνθρωπίνων ὑπόζυγων ἀνοδύων, ἐνῶ πρὸ τῆς εὐεργετικωτάτης διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀνακαλύψεως τοῦ χλωροφορμίου ἐρεξεταστικὰς οἱ ταλαιπώροι ἐγχειριζόμενοι ὑφίσταντο βασάνους;

Βεβαίως δὲν ἀπαιτεῖται ἔξοχος διάνοια ὅπως διέδῃ τὸ ὄρθον καὶ τὸ ἀνθρωπίνως δίκαιον ἐν τοῖς προρηθείαι. Τὸ δὲ φιλόζῳον αἰσθημα, τὸ ὡς μὴ ὤφελεν, ἐπικρατοῦν πολλὰς τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἐλέους πρὸς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν καὶ ὅπερ κέκτηται ἀπέραντον στάδιον ἐνεργείας, ἐπόμενον τῷ προγονικῷ λογίῳ ἀπᾶν μέτρον ἀριστον», δύναται νὰ ἐγκαταλείπῃ τοῖς τῆς ἐπιστήμης ἀναμοχλευταῖς, μετὰ πεποιθήσεως περὶ τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν, τὴν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης φροντίδα, ἔχον πάντοτε ὑπ' ὄψει τοὺς ἐξῆς σοφοὺς λόγους τοῦ Littre, οὓς ἀποπερατῶν τὸν μακρὸν περὶ ζωοτομῶν καταστάντα λόγον ἀντιπαντὸς ἄλλου συμπεράσματος ἐπισυνάπτω ὡδε:

«Ἡ ζωοτομὴ παριστᾷ ἀνάγκην κοινωνικὴν ἐπικρατικῆς ἐκείνης ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐκτομίας μὲν κκαθιστῶσι τοὺς ἵππους, τοὺς ταύρους, τοὺς χοίρους καὶ τοὺς ἀλέκτορας, ἀποσφάζουσι δὲ τὰ μαστοφόρα καὶ τὰ πτηνὰ καὶ διαφόρους ἐπιτηδεύονται τρόπους ἠθικῆς διὰ τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας· πάντα δὲ ταῦτα εἰσιν ἐγχειρίσεις ἐν γένει μᾶλλον ἐπώδυναι καὶ μακροχρονιώτεροι τῶν ζωοτομῶν.»

Ἐν Σηλυβρία τῇ 26 Ἰουνίου 1883.

N. A. ΠΙΣΤΗΣ ἰατρός.

ΙΟΥΛΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

OCTAVE FEUILLET.

A'.

Πάντες οἱ σχετισθέντες, ὡς ἡμεῖς, μετὰ τοῦ Ραούλ δὲ Τρεκέρ κατὰ τὴν νεωρῶτατην τούτου ἡλικίαν ἐπίστευον ὅτι ἔμελλε ν' ἀποκτήσῃ μεγίστην φήμην. Εἶχε προσόντα ἄξια πάσης προσοχῆς, κατέλιπε δὲ πραγματείας τινὰς καὶ ὀλίγους στίχους, οἵτινες προεμήνουσαν δεξιότητα ἀριστοτέχνου· ἀλλ' ἤτο πλουσιώτατος καὶ ἀνετρέφῃ κακῶς, τῆς δὲ περιπέσειν εἰς τὸν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἀκριτον ἐνθουσιασμόν. Ὅπως ἀμοιρος τῆς ιδέας τοῦ καθήκοντος, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, παρεφῆστο ἀνεργατικῶς ὑπὸ τῶν ἐμφύτων αὐτοῦ ὁρμῶν, σφοδρῶν μὲν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἤττον ἐπιβλαβῶν τοῖς λοιποῖς τῶν ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ ἐν ἀνθρωπότητι νεότητι ἀπέδιδωκεν, πάντες ὠκτερον αὐτὸν διότι ἡγήπησεν ἀδιακρίτως πᾶν ὅ,τι αὐτῷ ἤρρεσκεν. Ὁ ἀτυχὴς νέος, ἔλεγον, ἐαυτὸν καὶ μόνον ἐβλάψε· τοῦτο ὅμως δὲν ἦν ὅλος ἀληθής.

Ὁ Ραούλ δὲ Τρεκέρ εἰκοσιπενταετῆς ἔλαβε σύζυγον τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ Κλοτίλδην δὲ Πέρς, νεάνιδα τιμίαν καὶ χαρίεσαν, μὴδὲν κοινὸν ἔχουσαν πρὸς τὰς φιλοκόσμους γυναῖκας, εἰμὴ τὴν κομψότητα. Ἡ Κυρία δὲ Τρεκέρ ἔζησε μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐν μέσῳ κοι-

ωνίας ἀνθρώπων εἰθισμένων εἰς ἠθικὰς ἀνεμοζάλας, ἠσθάνετο δ' ἐαυτὴν ξένην ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐκείνῃ καὶ ὡσεὶ ἐκπίπτουσαν ἀπὸ τῆς ἀξίας αὐτῆς. Ὁ Ραούλ ἐβασάνιζε τὴν Κλοτίλδην διὰ τε τῶν τύψεων τῆς ἐαυτοῦ συνειδήσεως καὶ διὰ τῶν σφαλμάτων του. Ἐθεώρει ταύτην, καὶ δικαίως, ὡς ἄγγελον, προδίδων δὲ τὴν συζυγικὴν πίστιν, ἐγονουπέτει πρὸ αὐτῆς καὶ ἐκλαίει λέγων ἐν ἀπελπισμῷ ὅτι εἶνε ἀνάξιος αὐτῆς, ὅτι γίνεται θῦμα τῆς ἰδιοσυγκρασίας του καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐν αἰῶνι ἀπίστῳ. Ἡμέραν δὲ τινα ἠπέλιψε ὅτι θ' αὐτοκτονήσῃ ἐν τῷ κομμωτηρίῳ τῆς συζύγου του, ἂν αὕτη μὴ παρεῖχεν αὐτῷ συγγνώμην, ἐνοεῖται δ' ὅτι ἡ Κλοτίλδην τῷ παρέσχε ἀμέσως τὴν ζητηθεῖσαν συγγνώμην. Ἐν τῷ βίῳ τῆς ἐγκατερέσεως, ὃν αὕτη διῆγεν, αἱ θεατρικαὶ αὐτῆς σκηναὶ τοῦ συζύγου τῆς τὴν ἐτάρχον, προτιμότερον δὲ θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἂν ἡ δυστυχία τῆς ἐπῆρχετο ἡσύχως καὶ ἄνευ περιφράσεων.

Πάντες οἱ φίλοι τοῦ συζύγου τῆς εἶχον ἐραστὴ ταύτης καὶ μεγάλας εἶχον συλλάβει ἐλπίδας βλέποντες αὐτὴν ἀμελουμένην ὑπὸ τοῦ Ραούλ. Ἄλλ' ἡ ἀπιστία τῶν ἀνδρῶν δὲν ὠθεῖ πάντοτε τὰς γυναῖκας εἰς πρεκτροπὴν· πολλὰς μάλιστα συμβαίνει τὸ ἀντιθετον. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ἡ κυρία δὲ Τρεκέρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἔμεινε ἀπροσπλάτετος, ἐξητλημένη καὶ τεθλιμμένη, ἀλλ' ἄσπιλος.

Ἐκ τοῦ ἀτυχῆς τούτου ζεύγους ἐγεννήθη θυγάτριον ὀνομασθὲν Ἰουλίαν, ἣν ὁ πατήρ, παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῆς Κλοτίλδης, ἀνέθρεψε κακῶς ἐνεκα ὑπερβαλλούσης ἀγάπης. Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἦν ἡ λατρεία, ἣν ὁ κ. Τρεκέρ ἔτρεφε πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ὁ δὲ κόσμος, κρίνων ἐπιπολαίως ὡς συνήθως, προθύμως συνεχῶς αὐτῷ τὸν σκηνδελώδη βίον του διότι εἶχε τὴν ἀρετὴν ταύτην, ἥτις ὅμως δὲν εἶνε πάντοτε ἀρετή. Ἀληθῶς, δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του· ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶνε τέρας. Ὅμως ὁ πρὸς τὰ τέκνα ἔρος δὲν εἶνε καθ' ἑαυτὸν ἀρετὴ, ἀλλὰ πάθος, ὅπερ, ὡς τὰ λοιπὰ, εἶνε ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἐφ' ὅσον τις εἶνε κύριος ἢ δούλος τοῦ πάθους. Δυνάμεθα μάλιστα εἰπεῖν ὅτι οὐδὲν ἔτερον πάθος εἶνε γονιμώτερον τούτου εἰς τὸ παράγειν τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ κακόν.

Ἡ Ἰουλίαν ἐφαίνετο κεκτημένη ἐξαιρέτως προσόντα· ἀλλ' ὁ χαρακτήρ αὐτῆς, ὁ θερμοεργὸς καὶ πρόωρος, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς πατρικῆς ἀνατροφῆς πάντῃ ἀτκτως, ὡς ἐν μέσῳ δάσους ἀγρίου. Ἦτο κόρη μικροῦ ἀναστήματος, μελῆγγρος καὶ ὠρχᾷ, εὐκαμπτος, εὐχαρῆς, ὀφθαλμοὺς ἔχουσα κυανοῦς μεγάλους, πλήρεις πυρῆς, κόμην μέλαιναν καὶ οὐλῆν, θαυμασίας δὲ ποξεοειδῆς ὀφρῆς. Τὸ ἦθος αὐτῆς ἦν συνήθως ἐπιφυλακτικόν καὶ υπερήφανον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ ἀπεδύετο τὴν πραιομένην μεγαλοπρέπειαν καὶ καθίστατο φιλοπαίγμων, ἐπινοοῦσα μάλιστα καὶ ἰδία αὐτῆς παίγνια. Τὰ μαθημάτα τῆς ἱστορίας, ἄπερ ἐδιδάσκετο, μετεποιεῖ εἰς μικρὰ δράματα, ἀνάμικτα μετὰ λόγων πρὸς τὸν λαόν, δικλῶγων, μουσικῆς καὶ πρὸ πάντων ἀμαξοδρομιῶν. Παρὰ τὸ σοβαρὸν δ' αὐτῆς ἦθος, ἀπέβαινε συνεχῶς γελωτοποιός, παρῶδουσα ἀνιλεῶς πάντας τοὺς ἀπαρέσκοντας αὐτῇ.

Πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς εἰδείκνυε προτίμησιν περιπαθῆ, ἣν παραδόξως ἐπολέμει τὸ αἰσθηματικὸν τοῦ πρὸς τὴν μητέρα τρυφεροῦ οἴκτου, ὃν ἐνέπνεον τῆ νεαρᾷ αὐτῆς καρδίᾳ αἱ θλίψεις ἐκείνης. Βλέπουσα τὴν μητέρα συνεχῶς κλαίουσαν ἐγονυπέτει πρὸ αὐτῆς καὶ ἔμενε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἐπὶ ὥρας ἀκίνητος καὶ σιωπηρὰ, ἀτενίζουσα πρὸς ταύτην μὲ βλέμμα ἔνθακρο καὶ ῥοφῶσα ἐνίοτε διὰ φιλημάτων τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς δάκρυα. Οὐδέποτε τὴν ἠρώτα διὰ τὴν ἔκλειε, διότι εἶχεν ἐννοήσαι, φαίνεται, ὡς πολλοὶ τῶν παιδῶν, σημειᾷ τινα τῶν οἰκιακῶν θλίψεων. Πολλὴν ἔχουσα νοημοσύνην κατενόει προδήλως τὰ ἀδικήματα τοῦ πατρὸς· ἀλλὰ τὸν πατέρα τῆς, τὸν ὠραίον ἐκείνον ἱππότην, τὸν εὐφυᾶ, τὸν γενναῖον καὶ ἐξκαλλόν, ἐλάτρευε, καὶ ἐσεμνύνετο οὕσα θυγάτηρ του, ἐσκίρτα δὲ ἐκ χαρᾶς ὅτε οὗτος τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ λήθους του. Ἡ Ἰουλίᾳ δὲ ἠδύνατο οὔτε νὰ τὸν ἐπικρίνη, οὔτε νὰ μεμφθῆ αὐτοῦ· ἐθεώρει τοῦτον ὡς ὃν ὑπεράνθρωπον, ἠρκεῖτο δὲ μόνον εἰς τὸ οἰκτεῖρειν καὶ παραμυθεῖν, πάσῃ δυνάμει, τὸ πάσχον ἐκείνο πρῶτον καὶ ἐράσμιον πλάσμα, τὴν μητέρα τῆς.

Οἱ οἰκέτοι τῆς κυρίας δὲ Τρεκέρ ἐθεώρουν τὴν Ἰουλίαν ἀπλῶς ὡς παιδίον κακώτροπον. Αἱ κυρίαὶ φιληγάδες, (ὡς ἀπεκάλει τὰς φίλας τῆς μητρὸς τῆς), αἱ κατὰ πάσαν πέμπτην φοιτῶσαι εἰς τὰς ἐσπερίδας τῆς κυρίας δὲ Τρεκέρ, διηγοῦντο πρὸς ἀλλήλας μετὰ πικρίας τὰς κωμικὰς σκηνὰς. δι' ὧν τὸ κοράσιον ἀπειμιέτο ταύτας ὅτε ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὅτε ἀπῆρχοντο αὐτῆς. Οἱ δὲ ἄνδρες ἐνόμιζον ὅτι ἀπῆλθουσαν τῆς εὐνοίας τῆς ὅτε, ἀπερχόμενοι, δὲν ἔφερον κρεμῆμενον εἰς τὴν ῥάχιν αὐτῶν ῥάκος μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Πάντα ταῦτα ἔτερον εἰς τὸ ἔπακρον τὸν κ. Τρεκέρ. Ὅτε δὲ ἡ θυγάτηρ σωρεύουσα ἐξέδα ἐδρῶν προὔξενει πᾶντα παρὰστρέφοντα πάντα τὰ κλειδοκύμβαλα τῶν πέριξ οἰκιῶν, ὁ πατὴρ ἀνεφώνει:—Ἰουλίᾳ δὲν εἶνε ἐπαρκῆς ὁ θόρυβος, ὃν προξενεῖς. . . . σύντριψον ἐν δοχεῖον!—καὶ ἡ Ἰουλίᾳ συνέτριβεν ἐν δοχεῖον, ἐφ' ᾧ ὁ πατὴρ τὴν κατησπάζετο περιπαθῶς.

Ἡ παιδαγωγικὴ αὐτῆ μέθοδος ἐλάμβανε χαρακτῆρα σοβαρώτερον ἐφ' ὅσον τὸ παιδίον νῦξανε καὶ καθίστατο νεῖνις. Ἡ στοργὴ τοῦ πατρὸς ἔλαβεν χροιάν ἀβρότητος φιλόφρονος. Ὁ πατὴρ παρελάμβανε τὴν θυγάτηρα μὲν ἑαυτοῦ εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰς ἱπποδρομίας, εἰς τὰ θεατρά, προέβλεπε δὲ καὶ ἱκανοποιεῖ πάντα πόθον αὐτῆς. Δεκατριετῆς μῶλις τὴν ἡλικίαν εἶχε τοὺς ἵππους τῆς, τὸν ἱπποκόμον τῆς, καὶ ἀμαξάν φέρουσαν τὸ μονόγραμμα αὐτῆς. Ἀσθενὴς ἦδη καὶ αἰσθηκόμενος ἑαυτὸν θανασίμως προσβεβλημένον, ὁ δυστυχῆς οὗτος ἀνὴρ ἐπεδαψίλευεν εἰς τὴν προσφιλεῖ κώρην πάντα τὰ δείγματα τῆς ὀλεθρίας αὐτοῦ ἀγάπης· ἐθεράπευε δ' οὕτω πάσας τὰς ὀρέξεις τῆς διὰ προῦρου κορεσμοῦ.

Θυμὸν τοῦ πατρὸς, ἡ Ἰουλίᾳ ἐθρήνησε παραφύρως καὶ ἐτήρησεν ἐπὶ τῆς μνήμῃ αὐτοῦ λατρείαν διὰ πυρον. Τοὺς ἰδιαιτέρους δι' ἑαυτὴν θαλάμους ἐπλήρωσεν εἰκόνων τοῦ πατρὸς καὶ ἄλλων διαφόρων ἐνθυμίων περὶ τὰ ὁποῖα διετήρει θαλερὰ ἀείποτε ἄνηθ.

Ἡ κυρία δὲ Τρεκέρ, ὡς αἱ πλείστα τῶν γυναικῶν

τῶν λαμβανουσῶν ὡς σύζυγον τὸν ἐξέδελφον αὐτῶν, εἶχε νυμφευθῆ νεωστῆ. Ἐχθήρευεν ἐν ἡλικίᾳ ὀκτώ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς, ἡ βρωνίς δὲ Πέρος, ἣτις ἦν ἀκόμη ἐν ταῖς ζωαῖς καὶ ἐλογίζετο μάλιστα ἐν ταῖς ζωαῖς, δὲν ἐβράδυνε νὰ τῆ ὑποδείξῃ ἐπιτηδείως τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρους γάμους. Ἐξαντλήσασα τοὺς πρακτικούς καὶ ἀποχρῶντας ἄλλως τε λόγους, οἵτινες τῆ ὑπηγόρευον τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἡ βρωνίς ἐπελαμβάνετο καὶ λόγων αἰσθηματικῶν.

— Τῆ ἀληθείᾳ, παιδί μου, — τῆ ἔλεγε — σὺ ἀκόμη δὲν εἶδες εὐτυχίας ἡμέρας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. . . . Δὲν ἐπεθύμουν νὰ εἶπω κακὸν διὰ τὸν σύζυγόν σου, ἐπειδὴ ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται· ἀλλ' εἰρήσθω ἐν παροῦσιν, ἦτο ζῶον ἀγέρωχον. . . . Καὶ μὲν ἦτο ἐνίοτε μιλίχιος, τὸ παραδέχομαι, ὡς πάντες οἱ κακοὶ, καὶ ἐμὲ αὐτὴν πολλὰκις ἐβελξεν· ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του ἦτο τερατώδης. . . . καὶ, τερατώδης! Δὲν λέγω βέβαια ὅτι μόνη εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε ὁ γάμος. . . . οὐχ ἦττον ὅμως εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς ἀνθρώπους καλῆς τάξεως εἶναι τὸ ἄριστον μέσον τοῦ ἀπολαύειν τιμίως τῶν τοῦ βίου ἡδονῶν. Εἶσαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, εἶσαι καλὴ τὴν ὄψιν, καλλίστη. . . . ἀκόμη δὲ περισσώτερον θ' ἀναδειχθῆς ἐὰν ἐνδύσαι καλλίτερον, ἐὰν τὸ ὑποχιτώνιόν σου εἶνε περισσώτερον ὑψωμένον ὀπισθεν. . . . διότι σὺ οὔτε ἤξεύρεις πλέον πῶς ἐνδύονται. . . . Ἴδὲ τί κατὰστασις ἐνδυμασίας! Εἶνε φοικώδης! Τί θὰ λέγῃ ὁ κόσμος! . . . Τέλος πάντων, κόρη μου, ἐν βραχυλογίᾳ σοὶ λέγω ὅτι ἔχεις ἀκόμη πολλὰ προσόντα διὰ ν' ἀπολαύσῃς σύζυγον ἀφωσιωμένον — ἂν ὑπάρχουν σύζυγοι ἀφωσιωμένοι, τοῦθ' ὅπερ ἀρέσκονται νὰ πιστεύω. . . . Ὑστερον ἀπὸ τούτας περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστημεν, ἡ θεία πρόνοια βεβαίως θὰ μᾶς ἀνταμιέψῃ. . . . Σημειὸν δὲ τῆς ἀγαθότητος τῆς θείας Προνοίας εἶνε ὅτι ἐπανέκτησας πάλιν τὴν εὐσυχίαν σου. Ἐλα, κόρη μου, φίλησον τὴν μητέρα σου. . . . Πότε λοιπὸν θὰ ἔχωμεν τοὺς γάμους;

Οὐδεμία ὑπερβολὴ μητρικὴ ἐνυπῆρχεν ἐν ταῖς φιλοφρονήσεσιν, ἃς ἡ βρωνίς ἀπηύθυνε τῆ Κλοτίλδῃ. Ὅλη ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐβλεπεν αὐτὴν ὡς ἡ μήτηρ τῆς. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τοσοῦτω θελκτικὴ καὶ ἡ θελκτικὴ δύναμις τῆς ἦτο ἀείποτε ἀπειρος, τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἤρεμον ἐν τῆ εἰρήνῃ τοῦ πένθους τῆς, εἶχε τότε τὴν στιλπνότητα καρποῦ ὠρίμου καὶ θαλεροῦ.

Οἱ μέλανες αὐτῆς καὶ σεμνὴν ἀβρότητα ἐκφράζοντες ὀφθαλμοὶ, τὸ καθαρὸν μέτωπον, περιστεφόμενον ὑπὸ θυμασίων βοστρύχων πλεκτῶν, ἐν εἰδει ψιθίου, οἱ ῥοδόχρω μαρμαρῶν παρεμφερεῖς ὤμοι, ἡ εἰδικὴ χάρις αὐτῆς, ὁμοιοζύσης θεᾶς ἐφεστίχ, οὐσης δὲ ταυτοχρόνως ὠραίας, εὐαισθητοῦ καὶ σώφρονος, ταῦτα πάντα, ἐνούμενα μετὰ τῆς ἀνεπιλήπτου αὐτῆς ὑπολήψεως καὶ μετὰ προσόδου ἐτησίας ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων, ἐφείλκυσαν, — νοεῖται οἰκοθεν — λεγεῶνα ὄλων μνηστήρων. Οὐ μόνον ὁ ὀρθὸς λόγος, ἀλλὰ καὶ ἡ δημοσία γνώμη ἀπῆλθον τὸ νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρους γάμους, καὶ τὰ ἰδιαιτέρως δ' αὐτῆς αἰσθητάματα, καὶ

περ λεπτότατα, δὲν ἐφαίνοντο ἀντικείμενα εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, καθότι ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο πλήρης εὐλικρινείας. Ἐξῆσεν ἐν συζυγικῇ πίστει μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, καὶ πικρῶς ἐθρήνησε τὸν τάλανα ἐκείνον σύντροφον τῆς νεότητος τῆς· ἐπὶ τέλους δὲ κόπωσης κατέλαβεν αὐτὴν καὶ ἡ στοργὴ αὐτῆς ἐξηντλήθη, χωρὶς δὲ οὐδέποτε νὰ ἐνστερνισθῆ τὰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κ. Τρεκέρ μεμψιμοιρίας τῆς μητρὸς τῆς κατ' αὐτοῦ, συνησθάνετο ὅτι δὲν ἐλείπετο εἰς αὐτὴν ἔτερον πρὸς ἐκείνον καθῆκον εἰμὴ νὰ δέηται ὑπὲρ αὐτοῦ.

Πολλοὶ εἶχον παρελθεῖ μῆνες ἀφ' οὗτου ἐχθήρευσε καὶ ἐξηκολούθει νὰ προβάλλῃ εἰς τὰς προτροπὰς τῆς βρωνίδος ἀντίστασιν ἐπίμονον, ἧς τὸν μυστηριώδη λόγον αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἀνεκάλυψεν.

— Ὁμολόγησον τὴν ἀλήθειαν, κόρη μου, εἶπε τῆ Κλοτίλδῃ ἡ μήτηρ τῆς, φοβεῖσαι μὴ δυσαρρεστήσης τὴν Ἰουλίαν. . . . Ἄλλ' αὐτό, κόρη μου, θὰ ἦτο κύριο ἔργον τρέλλαι. . . . Κανένα σπουδαῖον λόγον δὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι δι' αὐτὴν. Ἡ Ἰουλίᾳ θὰ ἦναι πλουσιωτάτη διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς περιουσίας καὶ δὲν θὰ ἔχη οὐδεμίαν χρεῖαν τῶν ἰδικῶν σου ὑπαρχόντων. Μετὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη θὰ νυμφευθῆ καὶ ἐκείνη (ἐν παροῦσιν δ' εὐχομαι πᾶν ἀγαθὸν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς) τότε δὲ θὰ ἴδῃς εἰς ποῖαν θέσιν θὰ εὐρεθῆς! . . . Δὲν θὰ τελειώσουν λοιπὸν ποτὲ αὐταὶ αἱ ἱστορίαι; . . . Πρότερον εἶχομεν τὸν πατέρα, τώρα ἔχομεν τὴν κόρην. . . . Ἄς κάτασκευάζῃ αὐτὴ ὅσους θέλῃ ναοὺς μὲ τὰς εἰκόνας καὶ τοὺς πτερυιστήρας τοῦ πατρὸς τῆς, αὐτὸ ἐνδιαφέρει αὐτὴν καὶ μόνον: ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ συναγωνισθῶ μετ' αὐτῆς ὡς πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἂς ἀφήσῃ τοῦλάχιστον ἡμᾶς νὰ ζῶμεν ἡσύχως! Πῶς! δὲν δύνασαι λοιπὸν τίποτε νὰ πράξῃς ἂν μὴ ζητήσῃς τὴν ἀδειάν τῆς! Τότε, ἂν ἦσαι δούλη αὐτῆς, ἀπόπεμψόν με ἀπὸ τῆς οἰκίας, τοῦτο θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρῃ καθόλου. . . . Ἄλλὰ, τὸ κάτω τῆς γραφῆς, εἰπέ μοι, κόρη μου, εὐλικρινῶς, τί θὰ πάθῃ ἡ Ἰουλίᾳ ἂν νυμφευθῆς ἐκ δευτέρου; Ὁ πατριὸς δὲν εἶναι μητρικῆς. . . . διαφέρει ὅλως διόλου. Ὁ πατριὸς τῆς θὰ ἦναι περιποιητικώτατος πρὸς αὐτὴν. . . . πάντες δὲ οἱ ἄνδρες θὰ ἦναι πρὸς αὐτὴν περιποιητικώτατοι. . . . τῆ προλέγω τοῦτο καὶ ἔστω ἡσυχος! . . . Τέλος πάντων ὁμολόγησον· αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ὅστις σ' ἐμποδίζει;

— Σὲ βεβαίως, μητέρα μου, ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, εἶπεν ἡ Κλοτίλδῃ.

— Σὲ βεβαίως ὅτι αὐτὸς εἶναι, κόρη μου. . . . Θέλεις νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ τὴν Ἰουλίαν; νὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν πείσω; Ὅχι προετίμων μᾶλλον νὰ τὴν δαίρω μὲ μαστίγιον· ἀλλ' ἔστω. . . .

— Θέλεις λοιπὸν, μητέρα μου, νὰ σοὶ εἶπω πάντα; Ἡ Κλοτίλδῃ ἐπλησίασε καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς βρωνίδος.

— Βέβαια, παιδί μου, νὰ μοὶ τὰ εἶπῃς ὅλα. . . . ἀλλὰ μὴ μὲ κάμῃς νὰ κλαύσω, σὲ παρακαλῶ! . . . Εἶναι πολὺ θλιβερὰ αὐτὰ ποῦ θὰ μὲ εἶπῃς; . . .

— Δὲν εἶνε πολὺ εὐθυμα.

— Θεέ μου! . . . Τέλος πάντων, λέγε μοι.

— Πρῶτον πάντων, μητέρα μου, σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ αὐτὴ δὲν φρονῶ ὅτι θὰ πράξω κακὸν τι νυμφευομένη ἐκ δευτέρου. . . .

— Τὸ πιστεύω. . . . Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ νομιζῆς. Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπεν.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουλίαν, ἦν λατρεύω, ἣτις μὲ ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν, ἀγαπᾷ δὲ καθ' ὑπερβολὴν καὶ σὲ ἐπίσης, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγεις. . . .

— Εἶμαι πεπεισμένη περὶ τοῦ ἐναντίου, εἶπεν ἡ βρωνίς. Ἄλλ' ἀδιέφορον, ἐξακολούθησον.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουλίαν, ἔχω περισσοτέραν σοὺ πεποιθήσιν εἰς τὴν εὐθυκρίσιαν τῆς καὶ εἰς τὴν ἀγαθὴν τῆς καρδίαν. . . . Μεθ' ὅλην τὴν ἐξημμένην στοργὴν ἦν ἐξακολουθεῖ διατρέφουσα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, βέβαιός εἰμι ὅτι θὰ ἐννοήσῃ καὶ θὰ σεβασθῆ τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθῆ νὰ μὲ ἀγαπᾷ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, καὶ μάλιστα ἂν δὲν αἰσθάνηται ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν πατριὸν τῆς, διότι γινώσκεις πόσον σφοδρὰ εἶναι αἱ συμπάθειαι αὐτῆς καὶ αἱ ἀντιπάθειαι. . . .

— Γινώσκω καὶ καλῶς γινώσκω! εἶπε μετὰ πικρίας ἡ βρωνίς. Δὲς λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην σου ὀνομαστικὸν κατῆλγον τῶν κυρίων τούτων, διὰ νὰ ἐκλέξῃ αὐτὴ ἐκ μέρους σου

— Αὐτὰ εἶνε περιττὰ, ἀγαπητὴ μου μητέρα, εἶπεν ἡ Κλοτίλδῃ. Τὴν ἐκλογὴν ἐποίησεν ἡδὴ ἡ κυρία ἐνδιαφερομένη, καὶ βεβαίως εἶμι ὅτι δὲν θ' ἀπαρέσῃ τῆ Ἰουλίᾳ.

— Τότε λοιπὸν, κόρη μου, τὰ πράγματα βαίνουναι κατ' εὐχὴν;

— Ἄ! ὄχι δυστυχῶς. Ὅχι σοὶ εἶπω τι, ὅπερ με ταραττεῖ. . . . Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, ὅσους γνωρίζομεν ὁ μόνος τὸν ὁποῖον. . . — ὁ μόνος, ὅστις μοὶ ἀρέσει τέλος πάντων, εἶναι ἐπίσης ὁ μόνος ὅστις οὐδέποτε με ἠγάπησεν.

— Τότε εἶνε ἀγρίανθρωπος! Δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἦνε εἰμὴ ἀγρίανθρωπος. . . . Καὶ ποῖος εἶνε;

— Σοὶ εἶπον, φιλέτη μητέρα, εἶνε ὁ μόνος τῶν φίλων ἡμῶν, ὅστις δὲν μὲ ἀγαπᾷ. . . .

— Περιέργον! Ποῖος εἶνε αὐτός; . . . Μήπως εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου Πέτρος;

— Ὅχι. . . . ἀλλὰ φλέγεσαι, βλέπω, ὑπὸ τῆς περιέργιας.

— Ἄ! τότε εἶνε ὁ κ. Δὲ Λουκᾶν! ἐφώνησεν ἡ βρωνίς. Αὐτὸ ἦτο ἐπόμενον! ὦ! πόσον εἰμεθα σύμφωνοι, κόρη μου, εἰς τὴν ἐκλογὴν! Εἶναι λαμπρὸς, λαμπρὸς ὁ δὲ Λουκᾶν. . . . Φίλησόν με. . . . Μὴ σκοτίζεσαι πλέον, μὴ συλλογίζεσαι· ἡ ὑπόθεσις μᾶς βαίνει κάλλιστα.

— Ἄλλὰ, μητέρα μου, ἐκείνος δὲν με θέλει!

— Ἄ, μᾶ! δὲν σὲ θέλει! ποῖος τὰ λέγει αὐτὰ; Ποῦ τὸ ξέεις; τὸν ἐρώτησας; Εἶναι ἀδύνατον, κόρη μου. . . . ἐγεννήθητε ἀμφοτέροι διὰ νὰ ἦσθε ἡνωμένοι αἰωνίως εἶναι χαριέστατος, ἀξιοπρεπέστατος, εὐγενέστατος, πλούσιος, πνευματώδης, ἔχει τέλος ὅλα τὰ προτερήματα!

— Έρωτα μόνον δὲν ἔχει πρὸς με, μητέρα μου.

Ἡ Βαρωνίς διεμαρτυρήθη καὶ πάλιν κατὰ τῆς ὁ- λως ἀπιθάνου ταύτης ὑπονομίας τῆς Κλοτίλδης, ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἔπεισε περὶ τοῦ ἐναντίου βρασιζομένη εἰς πλείστα ὅσα γεγονότα καὶ λεπτομερείας. Ἡ μήτηρ μετὰ βαθυτάτου ἄλλοις ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῆ τὴν Ολιβερὰν πεποιθήσιν τῆς Κλοτίλδης ὅτι πράγμα- τι εὐρίσκειτο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνὴρ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀφιλόκαλος ὥστε νὰ μὴ ἐρασθῆ τῆς θυγα- τρός της, καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο δυστυχῶς ὁ κ. δὲ Λουκᾶν. Ἡ Βαρωνίς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐ- τῆς, ἀναλογιζομένη τὸ ἀνήμευστον τοῦτο μυστή- ριον, οὗ τινος μετὰ μικρὸν ἐμελλε νὰ μάθῃ τὴν ἐξή- γησιν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ΣΧΟΛΙΚΑ.

Γ'.

Ἡ ἐν Χάλκῃ Ἑμπορικὴ Σχολή

Ἐξακολουθοῦντες τὰ κατὰ τὴν ἐν Χάλκῃ Ἑλ. Ἑμ- πορικὴν Σχολὴν ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλλεν ὁ ἐκ τῶν Ἐφόρων ἀξιότιμος κ. Δημ. Γενιδουναῖς. Τὸ καταστατικὸν μέρος τοῦ λόγου τούτου τῆς Ἐφορίας ἔχει ὡς ἐξῆς :

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 1882—83, ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μητρώῳ τῆς Σχολῆς, ἐν συνόλῳ, μαθηταὶ 171 ὡν 10 ὁ πότρυφοι τῆς Σχολῆς. Ἐκ τούτων εἰς ἀπεβλήθη περὶ τὰ μέσα τῆς Ἀπριλίου καὶ ὅκτω ἀπεσύρθησαν περὶ τὰ τέλη τῆς Βῆς ἕνεκα οἰκογενειακῶν λόγων.

Ἐκ τούτων, 23 ἀνήκον εἰς τὸ προγυμνάσιον καὶ 148 εἰς τὸ γυμνάσιον. Εἰς τὰς τρεῖς ἀνωτέρας τάξεις, ἐν αἷς ὑφίσταται ἡ εἰς τμήματα διαίρεσις, ἐπιτημονικὴν καὶ ἐμπορικὴν, 27 μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ πρῶτον, 40 δὲ εἰς τὸ δεύτερον.

Ἐκ τῶν 171 μαθητῶν 60 καταγίνονται ἐκ Κων/πόλεως καὶ τῶν προαστείων, 29 ἐκ μικρᾶς Ἀσίας, 16 ἐκ Θρά- κης, 14 ἐκ Μακεδονίας, 3 ἐξ Ἠπείρου, 11 ἐκ τῶν ὁθω- μανικῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, 2 ἐκ Βιάρνης, 27 ἐκ τοῦ βα- σιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ 9 ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἑλληνι- κῶν ἀποικίῳ.

Ἐκ τούτων πάλιν, 92 εἰσὶ τέκνα ἐμπόρων, 10 κτημα- τῶν καὶ ἐπιστημόνων, 2 δημοσιογράφων, 13 ὑπαλλήλων καὶ μικροεμπόρων καὶ 4 ὄρφανὰ πατρός.

Τὸ προσωπικὸν τῆς σχολῆς ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἐκτὸς τοῦ Διευθυντοῦ διδάσκοντος τὰ ἑλληνικὰ τῆς ἀνωτάτης τάξε- ως, ὑπάρχουσι πέντε μὲν ἕτεροι καθηγηταί, διδάσκοντες τὰ ἑλληνικὰ, ὡν ἕνιοι καὶ ἄλλα τινὰ μαθήματα, εἰς τῶν μαθηματικῶν, εἰς τῶν ἱερῶν, εἰς τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῆς γερμανικῆς, ὁμοίως τῆς γαλλικῆς, εἰς τῆς τουρκικῆς, εἰς τῆς ἀγγλικῆς, εἰς συμπληρωματικῶν τινῶν μαθημάτων ἐν ταῖς κατωτέραις τάξεσιν, εἰς τῆς Καλλιγραφίας καὶ Ἰστορίας, εἰς τῆς Γυμναστικῆς, εἰς τοῦ κλειδοκυμβέ- λου καὶ εἰς τοῦ τετραχόρου, ἐν συνόλῳ 19.

Ἐκ τούτων 10 μὲν διαιτῶνται ἐν τῇ σχολῇ, οἱ δὲ λοι- ποὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Τὸ ὁ ἕτερον προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ δι- αμένοντος ἐν τῇ σχολῇ καὶ ἔχοντος ὑπὸ τὰς διαταγὰς του δύο νοσοκόμους, ἑνὸς ἱερέως, δύο οἰκονόμων, ἑσωτερικοῦ καὶ ἑσωτερικοῦ, ἐκτελοῦντος καὶ χρέη ταχυδρόμου, ἑξ παι- दाγωγῶν, ἑνὸς λιθογράφου ἑνα καὶ ἱματιοφύλακος, ἑνὸς βιβλιοφύλακος, ἑνὸς νυκτοφύλακος καὶ δύο ραπτῶν. Τὸ δὲ ὑπηρετικὸν ἀποτελεῖται ἐκ 46 προσώπων.

Ἐκ τῆς ἀπαριθμηθείσης, ἦν ἕκασον ὡς ἀνωθι ὑμῖν, ὁ ἡ-

λον γίνεται ἥτι πολλοὶ ἐκ πολλῶν προσήλθον μερῶν, τὸ πλεῖστον τέκνα ἐμπόρων, ὅπως τύχῳσι παιδείας καὶ μορ- φώσεως, δι' ἣ τῆ Σχολῆ ἀκολουθεῖ τὴν ἀγροῦσαν πρὸς τὸν μέγαν αὐτῆς προορισμὸν ἦτοι τὸ νὰ καταστῆ γενικὸν κέντρον ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἑγκυκλοπαιδικῆς μαθητείας, τὸ μὲν πρὸς ὡς οἷόν τε τελειοτάτην παρασκευὴν ἐμπόρων, τὸ δὲ πρὸς μόρφωσιν μαθητῶν ἀρκούντως κατηροτισμένων πρὸς ἄμεσον σπουδὴν ἐπιστήμης.

Ἡ χρηματικὴ διαχείρισις τῆς σχολῆς ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος ὡς ἐξῆς :

Ἐκ διδύκτων εἰσπραχθήσαν	λ. ὀθ. 6,770
Ἐξ ἄλλων προσόδων τῆς Σχολῆς	610
ἦτοι τὸ ὅλον τῶν εἰσπράξεων ἀνήλθεν εἰς λίρας ὀθωμαν.	7,380
Ἐξαπανήθη εἰς μισθοὺς καθηγητῶν	λ. ὀθ. 3,077
ὑπηρετῶν	1,121
Εἰς τρόφιμα ἔπιπλα καὶ ἐπιδιορθ.	3,400
Εἰς καθυστερήσεις διδύκτων	82
καὶ ἔχμεν τὸ ὅλικόν ποσὸν ἐξόδων	λ. ὀθ. 7,680
Τουτέστιν ἔλλειμμα λ. ὀθ. 300	

Τὸ ἔλλειμμα τοῦτο προστιθέμενον εἰς τὸ τῶν παρελθόντων ἔτων ἀποτελεῖ τὸ ἀρκετὰ σπουδαῖον ποσὸν λ. ὀθ. 1'00, ὅπερ χρεωστῆ ἡ Σχολή, τὸ μὲν ἵστί δὲν ἐρείσθημεν οὐ- δὲ μὴς θυσίας ὅπως ἦ τε ἠθικὴ καὶ σωματικὴ διάπλασις τῶν νέων, οὐδ' ἐνεπιστεύθησαν ἡμῖν, γίνῃ ὅσον οἷόν τε τε- λεία, ὅπερ καταδῆλον ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῆς βελτιώσεως τῆς τροφῆς, τὸ δὲ, διότι δυστυχῶς ἕνεκα τῶν τοῖς πᾶσι γνωστῶν δυσχερῶν περιστάσεων μεθ' ὅλην τὴν φιλομουσίαν πολλῶν γονέων καὶ τὰς θυσίας, ἃς προθίμως ὑφίστανται ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέ- κνων των, οὐχ ἦττον ἀδυνατοῦσιν οὗτοι πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφεισμένων διδύκτων, ἅτινα καὶ ἡ Σχολή ἀδυνατεῖ ἐ- πίσης νὰ ἐλαττώσῃ, καθόσον μάλιστα ἀπὸ τινος ὑπε- ρομέθια τῶν ἐκτάκτων δωρεῶν τῶν μεγατίμων ὁμογενῶν, αἵτινες ἐκάλυπτον ἄλλοτε τὸ χρονικὸν ἔλλειμμα. Καίτοι δὲ ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν χωλαίνουμεν, ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἡμῶς καὶ πνευματικὴν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι σπανίως ἡ Σχολή ἡμῶν ἦν εἰς τοσοῦτον ἀνθηρὰν θέσιν, πάντα ἐν αὐτῇ εὐδοῦνται, χάρις τῷ διευθυντῇ κ. Δ. Δη- μητριάδῃ, ἀνδρὶ ἀρχικῷ καὶ διδακτικῷ, φιλοτίμῳ καὶ τῆς προόδου τῆς ἡμετέρας νεολαίας ζηλωτῇ, γνωστῷ, ἄλλως τε, γενομένῳ ἤδη διὰ τὴν περὶ τὸ ἔργον ἐμπειρίαν καὶ ἰκανότητα.

Ἐκ τῆς συνοπτικῆς λογοδοσίας ταύτης ἐξάγονται ἀτυχῶς ἡ μᾶλλον κηρύττονται τὰ ἐξῆς, α'.) ὅτι ἡ Σχολή χωλαίνει οἰκονομικῶς β'.) ὅτι πολλοὶ γονεῖς ἀδυνατοῦσι ν' ἀποτίσωσι τὰ ὀφειλόμενα διδάκτρα καὶ γ'.) ὅτι διεκόπησαν αἱ ἐκτακτοὶ δωρεαὶ τῶν μεγατί- μων ὁμογενῶν, αἵτινες ἐκάλυπτον ἄλλοτε τὸ ἐτήσιον ἔλλειμμα.

Ἐνταῦθα γεννᾶται φυσικῶς ἐν τῷ πνεύματι ἡ ἐ- πομένη ἀπορία. Διατί ἄρα τὰ μὲν τρία ὑπὸ Ἐφο- ρίων διοικούμενα δημοσία Σχολεῖα, ἡ Ἑμπορικὴ, λέγομεν, Σχολή, τὸ Ζάππειον καὶ ἡ Παλλὰς χω- λαίνουσιν οἰκονομικῶς, παρουσιάζοντα καθ' ἕκαστον ἔτος βρῶν ἔλλειμμα, τὰ δὲ ἰδιωτικὰ Γυμνάσια τῶν κ. κ. Τάχῃ καὶ Βασιματζίδου ἀνθοῦσιν οἰκονομικῶς, κλειόνα τὸν ἐτήσιον αὐτῶν ἰσολογισμόν, —δικαίως καὶ ἀξιεπαίνως— δι' ὠφελείας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐπισηθῆς; Δὲν ἀξιοῦμεν νὰ εὐρωμεν τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἀπλῶς σημειοῦμεν ταύτην ἵνα προστεθῆ εἰς τὰ χρήζοντα μελέτης ὑπὸ τῶν ἀρ- μοδίων σχολικῶν ζητήματα. Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἀρκούμεθα εἰς τὰς ἐξῆς καὶ μόνας παρατηρήσεις.

Ἡ Ἑμπορικὴ Σχολή τῆς Χάλκης ἠρίθμει ἄλλοτε 240—250 μαθητάς, σήμερον δὲ ἀριθμεῖ 160. Ἡ ἐ- λείττωσις αὐτῆ προήλθε βαθμικῶς, προφανῶς δὲ ἐκ τῶν συχῶν, καὶ πολλῶν ἀδικαιολογητῶν μεταβο- λῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς διευθύνσεως καὶ τοῦ διδα- σκαλικοῦ συλλόγου καὶ ἐκ τῆς μὴ αὐστηρᾶς πάντοτε ἐκλογῆς τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. Βῆσις, νομι- ζομεν, τοῦ καλοῦ ὀργανισμοῦ παντὸς σχολεῖου ἐ- στὶν ἡ ἐκλογή τῶν διδασκόντων, οἵτινες, πάντες ἀ- νεξαιρέτως, δεόν νὰ ὦσιν ἀποδεδειγμένως κάτοχοι τῶν γνώσεων, ἃς ἐπαγγέλλονται νὰ μεταδώσωσι, καὶ νὰ εὐμοιρῶσιν ἰκανότητος ἀνεγνωρισμένης. Ἐάν, φέρ' εἰπεῖν, ἐν μὴ καὶ τῇ αὐτῇ σχολῇ διδάσκουσιν ἐξ μὲν καθηγηταὶ δόκιμοι, ἰσχύριοι δὲ ἀδόκιμοι, ὁ διδα- σκόμενος ἐξέρχεται, νομίζομεν, τὸν μὲν ἕνα τῶν πο- δῶν ἔχων ὑγιᾶ, τὸν δ' ἕτερον χωλαίνοντα. Ἐν πολ- λοῖς δὲ τῶν ἡμετέρων Γυμνασίων καὶ Σχολείων διὰ μὲν τὰς ἀνωτέρας τάξεις φροντίζομεν νὰ διατηρῶμεν καθηγητάς καὶ διδασκάλους διακεκριμένους διὰ τε τὰς σπουδὰς καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, διὰ δὲ τὰς κατω- τέρας τάξεις ἀδιαφοροῦμεν, ἀνατιθέντες ταύτας εἰς τοὺς πρώτους ἐντυχάνοντας ἢ συνιστωμένους ἡμῖν, πολλῶν πάντῃ ἀναρμοδίους, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἰπω- μεν. Ὁ λόγος ἡμῖν ἐστὶν ἐνταῦθα γενικῶς— εἰρήσθω τοῦτο ἐν παρόδῳ—μὴ ἀφορῶν ἰδιαιτέρως εἰς ὠρισμέ- να πρόσωπα ὠρισμένων ἐκπαιδευτηρίων.

Ἡ οἰκονομικὴ καχεξία τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, ἣτις προδήλως ἔσται πρὸς σκομμά εἰς ἐφαρμογὴν τῶν βελ- τιώσεων, ἃς ἐπηγγείλατο ἡ ἐνεστῶσα αὐτῆς διευ- θυνσις, δεόν νὰ ἐφαλύσῃ τὴν προσοχὴν παντὸς πο- θουντος τὴν ἀνάρρωσιν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευτη- ρίων. Μικρὸν βεβαίως ὠφελεῖ, ἂν ἐν καιρῷ τῶν ἐξε- τάσεων λέγομεν καὶ γράφομεν λόγους τινὰς περὶ τῶν σχολείων, εἴτα δὲ, ἐπιλανθανόμενοι τούτων ταχέως, τρεπόμεθα ἐπὶ ἄλλας ἕκαστος μερίμνας. Ὅφειλομεν συνεχῶς νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς τὸ αὐτὸ θέμα καὶ νὰ σκεπτόμεθα περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς τὴν κα- τὰ τὸ ἐνὸν ἐπίρρωσιν αὐτῶν. Ἡ Ἑμπορικὴ Σχολή δὲν εἶνε ἰδιωτικὸν τι καθίδρυμα, ἀλλὰ δημοσίον, ἐθνικόν, διότι οὐ μόνον διὰ τῶν ἐρέων τῶν μεγατίμων ὁμο- γενῶν ὠκοδομήθη καὶ ἐκάλυψε μέχρι τοῦδε τὸ ἔλ- λειμμα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι κείται, ὡς γνωστὸν, ἐπὶ γῆς ἀνηκούσης εἰς Μονὴν Σταυροπηγιακὴν. Ὡς τοιοῦτο δὲ κείται, φρονοῦμεν, τὸ ἐν λόγῳ καθίδρυμα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς τοῦ δημοσίου μερίμνης καὶ ἐξε- λέξεως.

Ὅθεν, ἐάν ἐπετρέπετο καὶ ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ ἡμῶν καθήκοντι γνώμην τινὰ περὶ τούτου, ἠθέλομεν ὑποβάλλει ὑπὸ συζήτησιν μέ- τρα τινὰ, ἅτινα, καθ' ἡμᾶς δυνατὸν νὰ συντελέσω- σιν, ἐν μέρει, εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἑμ- πορικῆς Σχολῆς.

Τὰ μέτρα ταῦτά εἰσιν : α'.) Ἡ κατ' ἔτος δημοσίευσις ἰδιαίτερου τεύχους περιέχοντος τὸ λεπτομερὲς πρόγραμμα τῶν διδασκο- μένων μαθημάτων καὶ λεπτομερῆ ἀπολογισμόν τῶν δαπανῶν καὶ προσόδων τῆς Σχολῆς μετὰ τῆς λογο- δοσίας τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῆς Ἐφορίας.

β'.) Ὁ καταρτισμὸς Ἐφορίας ἐπταμελοῦς ἢ τοῦ- λάχιστον πενταμελοῦς περιεχοῦσης καὶ τινὰς ἐκ τῶν ἐν τῇ βασιλευσούσῃ λογίων ὁμογενῶν

γ'.) Ἡ πρόσληψις μαθητῶν ἐξωτερικῶν.

Καὶ ἡ μὲν δημοσίευσις τῶν ἀπολογισμῶν οὐδαμῶς βεβαίως ἐστὶν ἀναγκαία πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἀκεραίας διαχειρίσεως τῶν πόρων τῆς Σχολῆς, διότι παρ' ἀν- δρῶν τοιούτων, οἷος ὁ κ. Ταμβάκος, οὐ ἐν ταῖς χερσὶ κυρίως εὐρίσκειται ἀναθεμιμένη ἡ διαχείρησις αὐτῆ, καὶ οὐτινος παρομιώδης τυγχάνει οὐσα ἡ ἀκεραιότης, ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ πρὸς τὴν Σχολὴν στοργή, ἣς ἕνεκα μέγχα μέρος τοῦ χρόνου αὐτοῦ δαπανᾷ ἐπὶ τοσαῦτα ἡδὴ ἔτη ἐν μέσω ἀπέριων ἄλλων φροντίδων καὶ με- ριμνῶν, παρ' ἀνδρῶν, λέγομεν, τοιούτων τὸ δημοσίον δὲν ἀπαιτεῖ λογοδοσίαν, ἐπαρκῆς ἐχέγγυον θεωροῦν αὐ- τὸ καὶ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀρχάδαντον αὐτῶν ὑπόληψιν. Ἐστὶν ὅμως, φρονοῦμεν, ἀναγκαία δι' ἄλ- λους λόγους, οὓς οὐδαμῶς δυσκολευόμεθα νὰ ὑποδεί- ξωμεν. Καὶ πρῶτον μὲν δεόν νὰ καθιερωθῆ τὸ σύστη- μα τοῦτο ὡς καλὸν προηγούμενον διὰ τὸ μέλλον, καθάπερ εἴθισται καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς δημοσίοις καθι- δρύμασι. Δεύτερον δὲ, ἡ δημοσίευσις λεπτομερῶν ἀπο- λογισμῶν ἀφ' ἐνὸς μὲν διαφωτίζουσα πληρέστερον τὸ δημοσίον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Σχολῆς θέλει ἴσως προκλέσει νέας ὑπὲρ αὐτῆς προσφορὰς, ἀφ' ἐτέ- ρου δὲ διὰ τῆς ὀνομαστικῆς δημοσιεύσεως τῶν καθυ- στερουμένων διδύκτων, θέλει ἀναγκαιωθῆ τὸ καλὸν τῶν καθυστερήσεων, ὅπερ, τοῦναντίον, δεινυμένης ὁσημέραι τῆς οἰκονομικῆς κατῆξιας, θὰ βραίνῃ ἐπίσης πρὸς ἀνάλγον βεβαίως ἐπίτασιν, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐφορίας συμπαθῶς ποιηθεῖσιν ἐν τῷ λόγῳ αὐτῆς αἰτιολογίαν τῆς καθυστερήσεως πολ- λῶν γονέων.

Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ κ. Γενιδουναῖ περιέχεται ἀτυχῶς καὶ ἄλλη λυπηρὰ καὶ δυσάρεστος πληροφορία :

Πολλοὶ πολλῶν, εἶπεν ὁ κ. Ἐφορᾶς, ἔτοιμοί εἰσιν ἔξωθεν νὰ προφέρωσι τὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις των, ὀλίγοι δὲ οἱ προσφέροντες τὸν χρόνον καὶ τὰ προσόντα των εἰς τὴν Ἐφορίαν τῆς Σχολῆς. Γινώσκοντες τὴν ἰκανό- τητα ἡμῶν καὶ ἀπρησθητῆς ἀπετάθημεν εἰς διαφόρους ὁμογενεῖς παρακαλοῦντες αὐτοὺς ν' ἀπαλλάξωσιν ἡμᾶς, ἡ τοῦλάχιστον νὰ συμμερισθῶσι τοῦ βάρους φορτίου τοῦ Ἐ- φοροῦ, ἀλλ' ἄλλοι ἔλλειψιν καιροῦ καὶ ἄλλοι ἄλλας προ- φάσεις πρεβάλλοντα ἡμῖν.

Οὕτως ἡ Ἐφορία τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς ἀπαρτί- ζεται τανῦν ἐκ δύο καὶ μόνων προσώπων τῶν κ. κ. Δ. Ταμβάκου καὶ Δ. Γενιδουναῖ. Ἀξιοθαύμαστος ἀ- ληθῶς ἡ καρτερία τῶν ἀξιότιμων τούτων ἀνδρῶν, ὑ- φισταμένων μόνων ὅλον τὸ βῆρος τῆς διοικήσεως καὶ τῆς εὐθύνης τοιοῦτου μεγάλου καθιδρύματος. Ἐκα- στος εὐχερῶς δύναται νὰ φαντασθῆ ὑπόσπουτος κόπους καὶ φροντίδας παρέχει ἡ διαχείρησις, ἡ διατροφή καὶ ἡ ἐκπαίδευσις οἰκοτροφείου, οὗ τὸ ὅλον προσωπικὸν ἀριθμεῖ περὶ τὰς 250 ψυχὰς, κειμένου μάλιστα ἐν νήσῳ, μακρὰν τῶν γραφείων τῶν δύο ἀξιότιμων Ἐ- φορῶν ! Μεθ' ὅλην τὴν ἀνεγνωρισμένην ἰκανότητα καὶ τὸν σπάνιον ζῆλον τῶν δύο Ἐφορῶν, εὐνόητον εἶνε τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Γενιδουναῖ περὶ ἀπαυδήσεως αὐτῶν κατόπιν τοσοῦτων βραείων καὶ δυσβαστάκτων

κόπων, οὓς μόνον νυχθημερόν καταβάλλουσιν. Λίαν ἀπελπιστικὸν θὰ ἦτο ἂν παρεδεχόμεθα πρὸς στιγμήν ὅτι οὐδεὶς ἕτερος τῶν ἐν Κων/πόλει ὁμογενῶν ἀποδέχεται νὰ συνεργασθῆ ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ταύτης, ὡς μέλος τῆς Ἐφορίας αὐτῆς, ἐνῶ ὑπὲρ πάντων τῶν λοιπῶν Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων μεγίστη τὸν κεντῶν φιλοτιμία ἐπικρατεῖ τίς θὰ ἐργασθῆ περισσότερον. Καὶ ναὶ μὲν ὁ κ. Γενιδουნიᾶς βεβαίως ὅτι ἀπέπεσθησαν πρὸς διαφοροῦς ὁμογενεῖς καὶ ὅτι ἄλλοι ἔλλειψαν καιροῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλας προφάσεις προεβάλλοντο, ἄλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν ἐξηγητήθη εἰσέτι ὁ κατάλογος τῶν φιλομούσων καὶ φιλογενῶν ἀνδρῶν καὶ ὅτι πολλοὶ ἐπίσης εἰσὶν οἱ μὴ λαβόντες τὴν πρόσκλησιν τοῦ μετασχεῖν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἐν αὐτοῖς δὲ πιστεύομεν ἀδιστακτικῶς ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγοι, οἵτινες καὶ τὴν ἰκανότητα κέκτηνται καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως δὲν στεροῦνται ἵνα μετὰ τῶν τοῦ βήρους τῶν Ἐφορευτικῶν αὐτῆς ἐργασιῶν. Ὅθεν, φρονοῦμεν ὅτι τὸ συμφέρον τῆς Σχολῆς ἀπαιτεῖ ἵνα τὸ ἐφορευτικὸν αὐτῆς Συμβούλιον καταρτισθῆ ἐκ πλειόνων ἢ δύο μελῶν καὶ καταβληθῆ πᾶσα πρὸς τούτο προσπάθεια, εἶνε δὲ φρονοῦμεν, καὶ ἀπίστευτον καὶ ἥκιστα τιμητικὸν διὰ τὴν ἡμετέραν ἐν Κων/πόλει κοινότητα νὰ διατεινόμεθα ὅτι τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Πλὴν δὲ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς Ἐφορίας ἐκ πλειόνων μελῶν, ἀνάγκη ἐπίσης νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι, τῆς Σχολῆς οὐσίας, ὡς γνωστὸν, διηρημένης εἰς τμήμα Ἐμπορικὸν καὶ τμήμα Ἐπιστημονικόν, ἀνάγκη πρόδηλος ὅπως καὶ ἐν τῇ ἐφορίᾳ αὐτῆς ἐκ προσωπῆται οὐ μόνον τὸ Ἐμπορικὸν Σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἐπιστημονικόν, ἐπίσης δὲ δὲν νομίζομεν ἀδύνατον τὴν εὐρεσιν δύο ἐπιστημονῶν δυναμένων ν' ἀναλάβωσι καὶ οὗτοι μέρος τῶν ἐφορευτικῶν ὑποχρεώσεων.

Λείπεται ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν τὸ τρίτον τῶν ὑφ' ἡμῶν προτεινομένων μέτρων, ἦτοι τὸ τῆς προσλήψεως μαθητῶν ἐξωτερικῶν.

Ἡ Ἐμπορικὴ τῆς Χάλκης Σχολὴ ἀνέκαθεν καὶ ἄχρι τοῦδε ὑπῆρξεν ἀμιγῆς οἰκοτροφεῖον, ἔχον πάντας τοὺς μαθητὰς διαιωμένους ἐντὸς αὐτοῦ, οὐδένα δὲ φοιτῶντα ἐξωθεν. Καὶ ὅτε μὲν πρὸ πεντηκονταετίας τὸ πρῶτον συνέστη τὸ Ἐμπορικὸν τοῦτο φροντιστήριον, ἡ νῆσος Χάλκη εὐαρίθμους ἠρίθμει οἰκίας καὶ οὐδεὶς ὑπῆρχε λόγος ἢ ἀνάγκη ὅπως ἐν τῷ Κανονισμῷ αὐτοῦ εἰσαχθῆ καὶ ἄρθρον ἐπιτρέπον τὴν ἐξωτερικὴν φοίτησιν. Ἐν τούτοις, ἄχρι τοῦδε ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῆς διτηρήθη ἐπὶ λόγοις, αἵτινες, νομίζομεν, δὲν μετέχουσιν ἀκαταμάρτητος ἰσχύος. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, λέγουσιν οἱ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὑποστηρίζοντες ὅτι αἱ σχέσεις τῶν οἰκιστῶν μαθητῶν μετὰ τῶν ἐξωθεν φοιτῶντων θὰ ἐπιδρῶσιν ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τῶν πρώτων καὶ ἐπὶ τῆς σχολῆς καὶ ὅτι ἡ παραδοχὴ μαθητῶν ἐξωθεν φοιτῶντων θὰ ἐλαττώσῃ ἴσως τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκιστῶν, ἐπομένως καὶ τὰς προσόδους τῆς Σχολῆς. Ἀμφότεροι οἱ λόγοι οὗτοι εἰσὶ, νομίζομεν, ἀσθενεῖς. Καὶ πρῶτον μὲν ἔχομεν τὰ παραδείγματα τῶν ἐν Σταυροδρομίῳ ἰδιωτικῶν Γυμνασίων καὶ Παρθεναγωγείων καὶ πολλῶν ἄλλων

ἀλλαχοῦ, ὅπου ἡ ἐξωτερικὴ φοίτησις οὐδαμῶς εὐρέθη ἐπιζημία, οὔτε ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἐποψιν τῶν μαθητῶν, χάρης εἰς τὴν ἀγρυπνον ἐπιτήρησιν τῶν διευθυνόντων, οὔτε ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἐποψιν τῶν ἰδρυμάτων. Δεύτερον δὲ, ὁ φόβος τῆς ἐλαττώσεως τῶν προσόδων εἶνε ἀνυπόστατος, διότι, καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθεθῆ ὅτι πάντες οἱ οἰκιστοὶ τῆς Σχολῆς μετετρέπησαν εἰς ἐξωτερικούς, — ἀποτινόντες βεβαίως ἀνάλογα δίδακτρα — ἡ Σχολὴ οὐδὲν ἔχει νὰ ἀπολέσῃ διότι ταύτοχρόνως παύονται καὶ αἱ δαπάναι τῆς διατροφῆς αὐτῶν καὶ τῆς συντηρήσεως πολυκρίθμων ὑπηρετῶν, ἐν ᾧ ἀπ' ἑτέρου ἡ Σχολὴ δὲν ἀποβλέπει πρὸς σκοπὸν χρηματικῶν κερδῶν, ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς σκοπὸν ἐκπαιδευτικόν. Τούναντίον, φρονοῦμεν — καὶ τούτου ἕνεκα προτείνομεν τὸ μέτρον τοῦτο — ὅτι ἡ παραδοχὴ μαθητῶν ἐξωτερικῶν οὐ μόνον οὐδαμῶς θὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκιστῶν, ἀλλὰ θὰ δημιουργήσῃ νέαν τῇ Σχολῇ πρόσδοτον, ἀρκούσαν, πιστεύομεν, ἵνα καλύψῃ τὸ ἐκ 300 περίπου λιοῶν ἐτήσιον αὐτῆς ἔλλειμμα. Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν λογίσωμεν εἰς εἴκοσι λίρας ἐτησίως τὰ δίδακτρα τῶν ἐξωτερικῶν μαθητῶν, δέκα πέντε τοιοῦτοι μαθηταὶ ἀρκούσι μόνον νὰ καλύψωσι τὸ ἔλλειμμα! Ἄλλ' ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι, παραδεκτοῦ γινομένου τοῦ νέου μαθητῆ προστεθῆτονται ἐντὸς τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου ἔτους εἰς τὸ τῆς Σχολῆς μαθητολόγιον, οὕτω δὲ χίλια περίπου λίραι ἀναγραφῆσονται περιπλέον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ταμείου αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ Ἐμπορικὴ Σχολὴ ὀφείλει, νομίζομεν, ν' ἀποδεχθῆ τὸ μέτρον τοῦτο καὶ διὰ λόγον τινὰ ἠθικόν. Ἰδρυμένη καὶ λειτουργοῦσα ἐν χώρῳ ἠθικῷ, ὀρθῶς καὶ εὐλόγως παραχωρηθέντι ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς ὁμογενεῖς νεότητος σκοπῷ, ἐν τῇ πευκοστεφῇ νήσῳ τῆς Χάλκης, ὅπου πολυπληθῆς οἰκεί κοινότης ὁμογενῆς καὶ φιλόμουσος, δὲν ὄφειλε βεβαίως, κλειούσα τὰς πύλας αὐτῆς, ν' ἀποστερῇ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, τοὺς μὴ δυναμένους μὲν ν' ἀποτίνωσι πεντηκοντάλιρα τροφεία, δυναμένους ὁμοῦ νὰ καταβάλλωσι τὰ μέτρια ἐξωτερικὰ δίδακτρα, δὲν ὄφειλε, λέγομεν, ν' ἀποστερῇ τούτους τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐκ τῆς Σχολῆς διαχεομένης παιδείσεως. Οὐ μόνον δ' οἱ παρόντες τῆς νήσου κάτοικοι, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐπιήλυδες, λυποῦνται ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, ὡς πληροφωροῦμεθα, ὁμογενεῖς, κάτοικοι τῆς πόλεως, εἰσὶ πρόθυμοι νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν νῆσον ἵνα εἰσαχθῶσι τοὺς παῖδας αὐτῶν ὡς ἐξωτερικούς φοιτητὰς, ἕνα ὡς ἴδωσι τὸ μέτρον τοῦτο ἐφαρμοζόμενον. Ὡστε εἶνε, νομίζομεν, πρόδηλον ὅτι, ἐνῶ οὐδεὶς σπουδαῖος λόγος συνηγορεῖ σήμερον ὑπὲρ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐξωτερικῶν μαθητῶν, τούναντίον ἡ παραδοχὴ τούτων φαίνεται μᾶλλον ὑπισχυομένη ὠφελείας ὑπὲρ τῆς Σχολῆς καὶ ὑπὲρ τῆς νήσου, ἐν ᾗ αὕτη εὐδοκίμως λειτουργεῖ.

Ἐχομεν ἐν ἐλπίδι ὅτι αἱ ὀλίγαι ἀπαρχηγήσεις, ὑπαγορευθεῖσαι ὑπὸ καθήκοντος δημοσιογραφικοῦ καὶ ὑπὸ θερμῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ταύτην Σχολὴν στοργῆς, ληφθήσονται ὑπ' ὄψιν ἐν ταῖς δια-

σκέψει τῆς διμελοῦς, τό γε νῦν ἔχον, καὶ ἀξιοτίμου Ἐφορίας αὐτῆς.

Ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην νέα γενναῖα προσφορὰ τοῦ ἐν Παρίσις μεγατίμου ὁμογενεῖς ἐξ. Χρηστάκη ἐφέντη Ζωγράφου εἰς μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου αὐτοῦ μητρὸς. Οὕτως ἡ Α. Ε. προσήνεγκε εἰς τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔθνηκ σιτανθρωπικὰ καταστήματα τὸ ποσὸν 5,000 φρ. Ἄνὰ χίλια δὲ φράγκα εἰς τὸ ἐν Σταυροδρομίῳ παρθεναγωγείον τῆς Κοινότητος, εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν, εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Γαλατῶν, εἰς τὴν Φιλοπτώχων ἐν Πειραιῶν Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν, εἰς τὴν Παρθεναγωγεῖον Νεοχωρίου, εἰς τὸ ἐλληνικὸν Λύκειον δι' ἐνδυμασίαν ἀπύρων μαθητῶν. Ταύτοχρόνως δὲ ὁ κ. Χρηστάκης Ζωγράφος προσήνεγκε κλειδοκύμβαλον ἀξίας 4500 φράγκων εἰς τὸ ἐν Ἐμιργιανίῳ Ὁθωμ. Παρθεναγωγεῖον.

Ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῆς χολέρας εἰς Κίβρον, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠγγέλθησαν κρούσματα τινὰ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κυζήθηθη ὁ φόβος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἡμῶν περὶ ἐνσκήψεως τῆς ἐπιδημίας καὶ ἐνταῦθα. Εὐτυχῶς ὁμως ἐπετάθη συνάμα καὶ ἡ αὐστηρότης τοῦ ἐνταῦθα ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου οὕτινος ἐπὶ τέλους, μετὰ μικρὰς τινας ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῶν ἀρμόδιων ἀρχῶν, ἐγένοντο ἀποδεκταὶ πᾶσαι αἱ προτάσεις, ἡ δὲ πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῶσι μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ αὐστηρότητος. Φρονοῦμεν ὁμως καὶ ἡμεῖς, μετὰ πολλῶν ἄλλων, ὅτι ἂν μὴ προκηρυχθῶσιν αὐστηραὶ ποιναὶ κατὰ τῶν παραβατῶν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων, ἡ ἐφαρμογὴ τούτων δὲν θὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὰς προτάσεις, αἵτινες ὑπηγόρευσαν αὐτὰς καὶ πρὸς τὰς εὐλόγους ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου.

Τὸ τελευταῖον ἐξ Ἀλεξανδρείας τηλεγραφικὸν χοληρικὸν δελτίον, (ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15/27 Ἰουλίου καὶ ὥραν 12. 25 λ. τοῦ μεσονυχτίου) ὅπερ ἀνεκοινώθη ἡμῖν σήμερον, ἔχει ὡς ἐξῆς :

Κίβρον, 336 ἀποβιώσεις ἐκ χολέρας. — Γκιζὲ 56. — Τάντα 30. — Σιμπίν-Κόμ 48 — Ζίφτα 6. — Μινσούρα 12. — Δαμιέττη 4. — Καφρανόχ 25. — Ἰτβουζοβάρ 15. — Εἰς ἄλλα τινὰ μέρη (:) 80. — Βελκὰς, Μαλακεμπὶρ ἐλλείπουσιν εἰδήσεις. — Ἀλεξάνδρεια οὐδὲν.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Τεργεσταίᾳ Ἡμέρᾳ :

Ἐπειδὴ διεδύθησαν ἀνησυχητικαὶ εἰδήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δημοσίας ὑγείας ἐν Τεργέστη, κρίνομεν ἐπιναγκῆς νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ πόλις ἡμῶν εἶνε ὅλως ἄνοσος. Καὶ ἐν τῷ παρὰ τὸν ὄρμον τῆς Μούγας λοιμοκαθαρτηρίῳ, ἐνθα ὑπῆρχον μέχρι τῆς χθὲς χίλιοι περίπου πρόσφυγες ἐξ Αἰγύπτου, ἐπικρατεῖ ἄρα ὑγεία. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, ἐπισήμως λαβοῦσα πληροφορίας, ἤρε τὰ ἐπιτηρητικὰ μέτρα, ἅτινα ἐφήρμοσε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ φόβου εἰς τὰς ἐκ Τεργέστης καὶ Δαλματίας προελεύσεις. Ἐν Βιέννῃ ἐνόσησαν χθὲς διάφορα άτομα κατοικοῦντα ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Ἄλλ' ἡ γενομένη ἰατρικὴ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἀφορμὴ τῆς νόσου ἦτον ἡ κακὴ

ποιότης τοῦ ὕδατος. Καὶ ἐν Πέστη ἐνόσησαν τινες ἐκ τοῦ κατάρου τῶν ἐντέρων οὐδὲν ἔχοντος κοινὸν πρὸς τὴν χολέραν. Ἐν γένει ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ αἱ ἀρχαὶ ἐλαβον δραστηρίως πᾶν προφυλακτικὸν μέτρον πρὸς ἀποσόβητον τῆς φριβεραῆς ἐπιδημίας.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τρόπος τοῦ συνιστῆν Ἐπιφυλλίδα ἐφημερίδος.

Τὸ ἐπόμενον παράδοξον συστατικὸν ἐπιφυλλίδος δημοσιεύει ὁ Ἐσθινὸς Μηνῶν τῆς Αὐστραλίας :

«Αἱ ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι ἡμῶν πρωτοφανεῖς σκηναί, ἄς μεταφράζωμεν ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ, ἐνεποίησαν μέχρι τοῦδε ὀλεθρίαν ἀληθῶς ἐπίδρασιν, διὸ καὶ ἡμεῖς μετὰ πολλῆς καὶ εὐλόγου ἀνησυχίας καὶ φόβου τὰς ἀνάδημοσιεύομεν. Οὐχ ἦττον ὁμως, καθ' ἕνα εὐσυνεδησίας νομίζομεν νὰ προειδοποιήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Ὅσοι ἔχουσι φαντασίαν εὐερέθιστον, ἢ ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, οὗτοι ἄς ρίψωσι μακρὰν τὴν τρομερὰν ταύτην ἀφήγησιν ἄς τὴν ἀποφύγῃσι πάσῃ δυνάμει, διότι ἄλλως δὲν εὐθυσόμεθα δι' ὅτι καὶ ἂν πῶσιν. Τὸ φρικαλέον τοῦτο δρᾶμα μεταδίδωσιν ὀδυνηρὰς φρικασίας καὶ εἰς τοὺς ἀπαθεστάτους, ταράττει τὸν ὕπνον καὶ τῶν ψυχροκτων ἀνθρώπων, ἀποσπᾷ χεμαίρους δακρύων καὶ ἀπὸ τῶν στωικωτάτων ἐκείνων, ὅσοι οὐδέποτε ἐνόησαν τί ἐστὶν εὐαισθησία. Ἐπὶ τέλους, — τοῦτο δ' εἶνε τὸ λυπηρότερον — ἐπὶ δεκαχιλίων ἀναγνωστῶν τοῦ ὀλεθρίου τούτου μυθιστορήματος, παρατηρήθη ὅτι 422 προσβάλλονται ὑπὸ φρενοβλαβείας, 977 ὑπὸ μονομανίας, 994 αὐτοκτονοῦσι, 523 γίνονται μοναχοὶ ἢ μοναχαί, καὶ 1315 γίνονται ἄφαντοι. Εἰδοποιούντες περὶ τούτου ἐκ προτέρου τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, νομίζομεν ὅτι ἐκτελοῦμεν καθήκον εὐσυνειδησίας.»

Τίς τῶν ἀναγνωστῶν δὲν ἐκλύεται ὑπὸ τοιοῦτων ἐλκυστικῶν ὑποσχέσεων ;

* * Σοφὸς τις Γάλλος, ἔχων πλουσίαν βιβλιοθήκην, ἐτοιχοκόλλησεν εἰς μέρος αὐτῆς καταφανῆς πεντάστιχον γαλλιστὶ ἐπίγραμμα, ὅπερ καλὸν ἴσως νὰ τοιχοκόλληθῆ καὶ εἰς τινὰς δημοσίας ἡμῶν βιβλιοθήκας. Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο μεταφραζόμενον ἐλληνιστὶ ἔχει ὡς ἐξῆς :

Θὰ ἤμην εἰς τῶν δεξιῶν καὶ τῶν ἐπιτηδείων,
Ἄν τοὺς ἐχθροὺς καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν βιβλίων,

Τοὺς σκόληκας, ἐξεβαλλον ἐντεῦθεν. Ἄλλὰ πλείων
Θὰ ἦτο ἡ ἀξία μου, ἂν τοὺς δανειζόμενους
Ἐντεῦθεν, ἐξεδίωκον μετ' ἡρακλείου σθένους.

* * Ὁ πολὺς διπλωμάτης καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας πρίγκηψ Βίσμαρκ, διατελὼν ποτε πρέσβυς καὶ εὐρισκόμενος παρὰ τῷ κόμητι Enzenberg, παρεκλήθη ὡπως χαράξῃ γραμμὰς τινὰς ἐν τῷ λευκώματι του, ὅπερ καὶ ἐδέχθη.

Ἐπὶ τῆς πρώτης τυχαίως σελίδος τοῦ λευκώματος ὑπῆρχον τὰ ὀνόματα τῶν Κυριῶν Γκιζῶ καὶ Θιέρσου. Ὁ Γκιζῶ πρῶτος εἶχε γράψῃ «Μακρὰ πείρα μὲ

ἐδίδαξεν δύο τινά: συγχωρεῖν πολλὰ, ἀλλ' οὐδὲως λησμονεῖν».

Κάτωθε ὑπῆρχον αἱ ἐξῆς τοῦ κ. Θιέρσου λέξεις.
«Πολλάκις ἀναγκαῖα ἢ λήθη εἰς τὸν συγχωροῦντα.»

Ὁ Πρίγκιψ Βίσμαρχ ἀναγνούς ἔγραψεν ἀμέσως κατόπιν: «ἐδιδάχθην νὰ λησμονῶ, οὐχ ἥττον ὅμως ἐπιθυμῶ καὶ νὰ με συγχωρῶσιν».

Ἐρωτηθεὶς ὁ Βολταίρος τίς ἢ διαφορὰ μεταξὺ κηλοῦ καὶ ὠραίου, ἀπήντησε: τὸ μὲν καλὸν ἔχει ἀνάγκη ἀποδείξεων, ἐνῶ τὸ ὠραῖον οὐδὲως χρῆζει.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Μαθητὴς ἐξεταζόμενος ἐρωτᾶται:

— Τίς ἢ πρωτίστη ιδιότης τῆς θερμότητος;

— Τὸ διαστελλεῖν τὰ σώματα.

— Καὶ τίς ἢ τοῦ ψύχους;

— Τὸ συστελλεῖν αὐτά.

— Παράδειγμα.

— Αἱ ἡμέραι τὸ μὲν θέρος εἶναι μεγαλύτεραι, τὸν δὲ χειμῶνα μικρότεραι (!!!). Σ. Π. Π.

— Ἦξεύρεις τὸ νέον; Ἡραβωνίσθη ὁ φίλος μας Υ...

— Μὲ ποῖαν;

— Μὲ τρεῖς χιλιάδας εἰκοσόφραγκα.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Φιλῶ τὸν συγγραφέα τὸν ἐπαναφέροντά με εἰς τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ζῶ καὶ τὸν ζωγραφοῦντα τὰ περὶ ἐμέ, τὸν ἀφηγοῦμενον πράγματα θίγοντα τὴν καρδίαν μου καὶ θέλοντά με ὡς ὁ οἰκικὸς βίος, τὸν συγγραφέα ὅς, καὶ ἂν μὴ ἦ παράδεισος δι' ἐμέ, ἔστιν ὅμως πηγὴ εὐτυχίας ἀνεκκλήτου. — (GÖTTE).

Προτιμότερόν ἐστιν ἢ φαντασίᾳ ἡμῶν νὰ ἔχη κείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ διατρέφῃ ἐπιπιδας ζωογονούσας ἡμᾶς, ἢ ν' ἀναλογίζηται ιδέας σκυθρωπᾶς ἀποθαρρυνούσας. — (BENTHAM).

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων θ' ἀπέβαινον μεγάλοι ἄνδρες ἂν ἐγίνωσκον ποῦ ἐγκεῖται ἡ δύναμις αὐτῶν καὶ ἂν ἐκαλλέργουν τὴν πρωτίστην τῶν ἀρετῶν αὐτῶν. — (S^r EVREMOND).

Καὶ ἂν ἡ ψυχὴ σου ἦ διχῆρος, ὡς ἡ ἐστία τῆς Ἑτνας, ἔχων πατέρα, μητέρα, γυναῖκα, τέκνα, δὲν θὰ ὑποστῆς ποτὲ τὰς βασάνους τῆς ἀνίας. Διὰ τοῦ αἰσθήματος ἀπολαύομεν τῆς φύσεως, τῆς πατρίδος, τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς ἀνθρώπων... Αὐταὶ εἰσιν αἱ ἀληθεῖς, καὶ μόναι τοῦ βίου ἡδοναί, οὐδὲν δὲ πρᾶγμα δύναται ν' ἀφαιρέσῃ ἡμᾶς ταῦτα, οὔτε ν' ἀποζημιώσῃ ἡμᾶς ἀντὶ τούτων.

(Ναπολέων Α')

ΠΑΡΕΡΓΑ.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ ΜΓ'. τεύχει προβλημάτων.

Ἄρ. 327. ΑΙΝΙΓΜΑ. — Πίθος.

Ἄρ. 328. ΕΤΕΡΟΝ. — Ἀναρία.

Ἄρ. 329. ΕΤΕΡΟΝ. — Σέριφος.

Ἄρ. 330. — CHARADE Jugement.

ΛΥΤΑΙ

Ἐν Κωσταντινουπόλει. — Δέσποινα (327—330). — Ἑλληνική (327—330). — Ἀνόνομος (327—320) — Ἑλ. Γ. Ἐλευθεριάδου (323, 4, 6, 313, 4). — Ἀναγνώστρια (327—330). — Ἄνα Τανταλίδου (327). — Γ. Ε. Μισσηλίδης (323, 4, 6). — Δ. Ἰορδανίδης (325).

Ἐν Κερκυραῖς Ἀπόστ. Α. Χρυσόχου (324)

Ἐν Ἐρζιγγίαν. — Π. Μιχαηλίδης (299).

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΝΕΑ

ΑΡ. 331. — ΑΙΝΙΓΜΑ

Δύναμις εἰμὶ μεγάλη ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς.

Εἰς τὴν κλίνην σου μ' εὐρίσκεις ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

ΑΡ. 332. — ΕΤΕΡΟΝ.

Συνάψας τρία γράμματα ἐκ τῶν πολλῶν συνήθων

Γυναῖκα ἔξεις δυστυχῆ, ἂν θέλῃς δέ, καὶ λίθον.

Μ. Γ.

ΑΡ. 333. — ΕΤΕΡΟΝ.

Εἰς τὰς φυλακάς, 'ς τὸν Ἄδην κ' εἰς τὰ σπῆλαια προσμένω.

Τῆς δὲ σφαίρας ἡμῶν δίχα τεμνομένης, μεταβαίνω

Ἀπὸ τμήματος εἰς τμήμα σταθερῶς χωρὶς νὰ μένω.

Μὲ εὐρίσκεις δὲ ἐπίσης

Ἄν τοὺς ὀφθαλμοῦ; σου κλείτῃς

Κ. Δ. Γ.

ΑΡ. 334. — ΕΤΕΡΟΝ

Τὸ σῶμα σου στηρίζω.

Ἀκέφαλος, τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, φίλε, στολιζώ.

Ἐν Σκοπεῖος Γ. Δ. Γ.

ΑΡ. 335. — ΓΡΙΦΟΣ

μ
R ου
O

Γρ. Βαννιέρης.